

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Ο ΛΑΚΚΟΣ
ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΜΠΡΕΣ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΛΑΚΚΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΜΠΡΕΣ

**Η ΧΟΥΧΟΥ
ΟΜΟΛΟΓΕΙ**

Σούρουπο. Στην κορφή του περήφανου βραχώδικου βουνού. Φτάνει η Χουχού. 'Ανήσυχη. Λαχανιασμένη!

'Εξω απ' τη σπηλιά κάθεται ή πανώρια Ταταμπού. Μελαγχολική. Μάτια βουρκωμένα.

Πλάϊ της σκυφτός, σκελετωμένος γέροντας. Βλέμμα θολό. 'Ασπρα μαλλιά και γένηια.

Είναι ο θρυλικός Έλληνας γί-

**Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ**

γαντας. 'Ο υπέροχος Γκαούρ⁽¹⁾.

Λίγο πιο πέρα ο φοβερός και τρομερός Πο

κοπικό. Σαπλωμένος άνασκειλα. Πρίν από ώρες κατέβασε μονόρουφι ένα μπουκάλι παληό κο-

(1) 'Ο Γκαούρ κι' ή 'Ταταμπού είχαν αποφασίσει σήμερα να παντρευτούν. 'Υστερ' από λίγες μέρες να φύγουν για την πολυαγαπημένη τους πατρίδα. Την αθάνατη 'Ελλάδα.

'Η σατανική Τζέϊν θέλει να έμ-

νάκι. Ἀκόμα βρίσκεται στὰ με-
ράκια του. Ἐχει πάρει ἀμανε-
δάκι. Τραγουδάει μὲ πάθος. Μὲ
μεράκι :

— « Ἀμάν, ἡ ἔρημη ζωὴ
διαβαίνει μάνι-μάνι!
Κι' ἡ μόνη μου ἀπόλαψη
τὸ «Μάμ, Κακὰ καὶ Νάνι!»

Μέσα ἀπ' τὴ σπηλιὰ ἀκούγε-
ται τὸ ρυθμικὸ ροχαλιτὸ τοῦ
Μπέιμπυ. Τοῦ γιου τοῦ Ταρ-
ζάν. Τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου
τῆς Ζούγκλας.

Ξαφνικά τὰ μεγάλα κωμικά
μάτια τοῦ νάνου ἀντικρύζουν
τὴ Χουχού. Πατάει φρένο στὸ
λαρύγγι του.

— Μπά! Καλῶς ὦρισε, μωρή
Μαμζέλ! Κάτσε νὰ μοῦ κάνεις
σιγόντο στ' ἀμανεδάκι!

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ξε-
σπάζει σ' ἀκράτητους λυγμούς.
Κλαίει ἄνοστα, ἀγαρμπα, δυνατά.

Ὁ Ποκοπίκο συγκινεῖται:

— Ἀμάν, Χουχούκα μου! Πά-
ψε γιατί κλαῖς σάν... τροκάνα
ἀηθασιλιάτικη!

Ἡ Ταταμποῦ ἐνδιαφέρεται.
Πετιέται ὀρθή. Φτάνει κοντὰ
στὴν πυγμαία:

ποδίσει αὐτὸ τὸ γάμο. Καταφέρ-
νει νὰ πάρει ἀπὸ τὸ Νάχρα-Ντοῦ
τὸ μαγικὸ φίλτρο «Χουχάγκκα».
Μ' αὐτὸ μεταμορφώνει τὸν Γκα-
οὐρ σὲ γέρο ὀγδόντα χρόνων. Καὶ
τὸν Ταρζάν σὲ εἰκοσάχρονο παλι-
κάρι.

Ὁ ἱερέας τοῦ θεοῦ Κράουμπα
δὲν δέχεται νὰ εὐλογῇσιν τὴν ἐ-
νωσὴ τῆς νέας κι' ὁμορφῆς Τα-
ταμποῦ μ' ἓνα γέροντα, ὅπως εἴ-
ναι τώρα ὁ ἄλλοτε μελαφὸς γί-
γαντας τῆς Ζούγκλας.

— Τὶ ἔχεις Χουχού; Τὶ κακὸ
συμβαίνει;

Ἡ μελιστάλακτη «γόησσα»
σκοπιρίζει τὰ μάτια:

— Ὁ Ἀφέντης... Τώρα ποῦ
ξανάνειωσε... ξεκουτιάθηκε! Ἐ-
διώξε τὴν κυρὰ Μαντάμα. Ἐφε-
ρε στὴ σπηλιὰ τὴ Ζολιάγκα...

— Ποιὰ εἶν' αὐτή;

— Μιὰ καρακάξα. Μὲ συγγω-
ρεῖτε κιόλας! Ἡ πανώρια Ἑλ-
ληνίδα παραξενεύεται:

— Γιατὶ ὁ Ταρζάν ἐδιώξε τὴ
Τζεῖν;

Ἡ Χουχού κουνάει τὸ κεφάλι:

— Δὲν καταλαβαίνει, κυρὰ
Τέτοια μου... Φίλοςφία θέλει;
Τώρα ποῦ ξανάγινε παιδαρέλι, ἡ
λεγάμενη τοῦ φαίνεται γρηᾶ. Τώ-
ρα αὐτὸς θέλει τροφερὰ λελου-
δάκια. Σάν κι' ἐλόγου μου! Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!

Παίρνει βαθιὰ ἀνάσα.

— Μὰ δὲν εἶναι γιὰ λύπηση,
κυρὰ Τετοιούλα μου! Καλὰ νὰ
τὰ πάθει. Αὐτὴ μοῦδωσε τὸ φίλ-
τρο ποῦ...

Σταματάει ἀπότομα. Καταλα-
βαίνει τὸ λάθος τῆς. Πασχίζει
νὰ διορθώσει:

— Naί... Αὐτὴ μοῦδωσε τὸ φίλ-
τρο ποῦ... γίνηκα ἔτσι νόστιμη
καὶ χαριτωμένη!..

Ἡ Ταταμποῦ ὑποψιάζεται.
Ἀγριεύει. Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ
κωμικὸ τσουλούφι.

— Ποιὸ φίλτρο; Λέγε γρηγό-
ρα. Θὰ στὸ ξεριζώσω!..

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται.
Στριγγλίζει σάν γουρνόπουλο ποῦ
τὸ σφάζουν :

— Μή!.. Ἀφησέ με! Καλὲ πο-
νάω, κυρὰ Τέτοια μου! Κάτω τὰ
ξερά σου. Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας!

‘Η μελαψή Κόρη τῆς τραβάει πὺὸ δυνατὰ τὸ φουντωτὸ τσουλούφι. Τῆς δίνει καὶ κάμποσα χαστούκια.

Τὸ «Μαῦρο τριαντάφυλλο» τῆς Ζούγκλας κάνει πὼς σπαράζει ἀπ’ τοὺς πόνους.

‘Ο Ποκοπίκο φωνάζει ξαπλωμένος καθὼς εἶναι:

— ‘Ε, Ταταμπούκα! Δὲν σοῦ ζω πεὶ νὰ μὴ βασανίζεις τὰ... ζῶα!

‘Ο Γκαοῦρ παρακολουθεῖ τὴ σκηνή. Εἶναι τώρα ἓνα ἀδύνατο καὶ ξαρωμένο ὀγδοντάχρονο γεροντάκι.

Σηκώνεται μὲ κόπο. Προχωρεῖ ἀργά. Τὰ κοκαλιάρικα ποδια του σέρνονται στὰ βράχια. Ζυγώνει τὶς δυὸ γυναίκες. Συγκρατεῖ τὴν Ταταμπού :

— Μή, παιδί μου... ‘Αφσέε τὴν... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χτυπᾷς ἓνα ἀδύνατο πλάσμα!

‘Ο Ποκοπίκο πετιέται ὀρθός. Τραβάει τὴ σκουριασμένη χατζάρα. Κυττάζει ἄγρια τὸ Γκαοῦρ:

— Πᾶψε Γέρο! ‘Ασε τὴ γυναῖκα νὰ κάνει δουλιὰ τῆς. ‘Εμεῖς ἡ νεολαία ἔτσι εἵμαστε: Μᾶς γουστάρει νὰ δέρνουμε. ‘Αμέεε!

‘Ο γερασμένος ἔλληνας γίγαντας λέν τὸν προσέχει. Χαϊδεύει τὴ Χουχού. Χαμογελάει μὲ πονεμένη καλωσύνη:

— Πέσ’ μου, κοπέλλα μου... Γιατί ὁ Ταρζάν ξανάνειωσε; Γιατί ἐγὼ γίνηκα σὰν γέρος ὀγδόντα χρόνων;

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία ἔχει καλὴ καρδιά. Νοιώθει καὶ τύψη γιὰ τὸ κακὸ ποῦκανε. Λέει ὅλη τὴν ἀλήθεια:

— ‘Η Τζέιν μοῦδωσε τὸ μαγικό φίλτρο. Τὸ πῆρε ἀπ’ τὸ μο-

‘Ο Μπεῖμπυ μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του κατεβαίνει τὰ τρομαχτικὰ βράχια τοῦ βουνοῦ.

νόφθαλμο μάγο. Τὸ Νάχρα—Ντού! Μ’ αὐτὸ σᾶς πότισα κρυφά. ‘Ο ‘Αφέντης μου γίνηκε παιδαρέλι. Τοῦ λόγου σου χούφταλο... Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ἡ Ταταμπού μαρμαρώνουν.

‘Ο Ποκοπίκο γουρλώνει τὰ μάτια. Τὰ στήθια του ξεχειλίζουν ἀπὸ ἀγανάκτηση. Σηκώνει τὴ θρυλικὴ χατζάρα. Κάνει νὰ θερίσει τὸ κεφάλι τῆς πυγμαίας. Βγάζει ἡρωϊκὴ στριγγλιά:

— ‘Αμάν, Χουχούκα μου, τέλεστα! Γραφτὸ ἦτανε νὰ σέ... σφάξω ἰδιοχείρως!

Ἡ Χουχού προφταίνει. Τοῦ δίνει φοβερὴ κλωτσιά. Ὁ νάνος τινάζεται πέρα. Ξαπλώνεται φαρδύς—πλατὺς κάτω.

— Νά, γιὰ νὰ μάθεις, χρυσό μου!

Ὁ νάνος πασχίζει νὰ περισώσει τὸ γόητρό του:

— Ἀ, δὲν παίζω, μωρὴ Μαμζέλι! Ἐγὼ μὲ τὸ κεφάλι σου εἶχα προηγούμενα. Τὶ ἀνακατώνεται ἡ... ποδάρα σου;

Τὰ μάτια τῆς πανώριας Ταταμποῦ σκοτεινά. Τὰ χεῖλια σφιγμένα. Ἡ ὀργὴ θολώνει τὸ νοῦ της.

Ἡ Τζέιν θὰ πληρώσει ἀκριβὰ τὸ κακὸ ποῦ τῆς ἔκανε.

Ὁ γερασμένος Γκασὺρ τὴ βλέπει. Νοιώθει τὸ σίφονα τῆς ψυχῆς της. Θέλει νὰ τὴ συγκρατήσει:

— Ὅχι, Ταταμπού! Δὲν πρέπει νὰ ἐκδικηθεῖς τὴ Τζέιν. Δὲν πρέπει νὰ γίνεις ἴδια μὲ αὐτήν...

Ἄδικα χάνει τὰ λόγια του. Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα δὲν ἀκούει τίποτα.

Ξεκινáει ἀπότομα. Σὰν τρελλὴ κατεβαίνει τὰ τρομαχτικὰ βράχια. Φτάνει κάτω. Τρέχει. Προχωρεῖ κατὰ δύση. Βιάζεται νὰ φτάσει στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζει. Σὲ λίγο ὀλόγιμο φεγγάρι θὰ φωτίσει τὸν οὐρανό.

Περνάει πολλὴ ὥρα. Εἶναι νύχτα πιά. Ἡ πανώρια Ταταμποῦ ὅλο καὶ τρέχει. Ξαφνικὰ κάτω κρὺο νοιώθει νὰ τυλῆγεται στὰ πόδια της. Ἡ ἀμοιρὴ κοπέλλα σωριάζεται κάτω.

Εἶναι ἓνα τεράστιο μαῦρο φί-

δι. Γρήγορα κουλουριάζεται στὸ κορμὶ τῆς νέας. Τὴ σφίγγει μ' ἀφάνταστη δύναμη. Ἡ Ταταμποῦ ἀκούει τὰ κόκαλά της νὰ τρίζουν ἀπαίσια. Βγάζει σπαραχτικές φωνές:

— Βοήθειααα! Βοήθειααα!

Σ Τ Ο Π Α Λ Α Τ Ι

ΤΟΥ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

Ὁ Ταρζάν, ὅπως ξέรูμε, ἔδιωξε ἀπ' τὴ σπηλιά του τὴ Τζέιν.

Τώρα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει ξαναγεωώσει. Εἶναι εἰκοσι χρονῶν παλικάρι. Ἡ ἄλλοτε συντροφισὰ του, φαίνεται στὰ μάτια του γρηᾶ.

Ἡ σατανικὴ Τζέιν νοιώθει θανάσιμη προσβολὴ γι' αὐτό. Ἀμέσως παίρνει τὴν ἀπόφαση: Θὰ ἐκδικηθεῖ.

Καὶ νά: Ἀλλάζει γρήγορα μονοπάτι. Τραβάει γιὰ τὰ λημέρια τοῦ μαύρου γίγαντα Γιαχάμπα.

Σὲ λίγο φτάνει στὸ μεγάλον χορταρένιο παλάτι του.

Ὁ κακὸς φύλαρχος τὴν ὑποδέχεται μ' ἐνθουσιασμό.

Ἡ Τζέιν βάζει σ' ἐνέργεια τὸ καταχθόνιο σχέδιό της.

— Παντοδύναμε Γιαχάμπα! Ξέρω πὼς δυὸ μεγάλα ὄνειρα ἔχεις στὴ ζωὴ σου: Νὰ γίνεις Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ νὰ μὲ κάνεις συντροφισὰ σου! Ἐ, λοιπόν... Αὐτὰ τὰ δυὸ σου ὄνειρα ἔρχομαι ἀπὸψε νὰ πραγματοποιήσω. Ὁ μαῦρος γίγαντας νοιώθει ἀφάνταστη χαρά.

— Πῶς; Πῶς θὰ γίνουν ὅλα αὐτά;

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γατίσια μάτια συνεχίζει:

— Σοῦ εἶπα: καὶ τὰ δυὸ θὰ πραγματοποιηθοῦν. Εἶσαι ὁ πρὸ δυνατός κι' ἀτρόμητος ἄνδρας μέσα στη Ζούγκλα. Ἐσὺ μονάχα ἀξίζεις νὰ γίνεις ὁ παντοδύναμος Ἀρχοντὰς της. Ἀκόμα εἶσαι κι' ὁμορφος! Ἡ καρδιά μου ἔχει ἀρχίσει νὰ χτυπάει δυνατὰ γιὰ σένα! Θέλω νὰ γίνω ἡ παντοτεινὴ κι' εὐτυχισμένη συντρόφισσά σου!

Ὁ μαῦρος γίγαντας κοντεύει νὰ τρελλαθεῖ:

— Καὶ τί χάρις ζητᾷς νὰ σοῦ κάνω γιὰ ὅλ' αὐτά;

Ἡ Τζέιν ἔχει ἔτοιμη τὴν ἀπάντησι:

— Νὰ στείλεις ἀμέσως ἓνα μπουλούκι ἀπ' τοὺς ἀραπάδες σου στὸ ψηλὸ βραχώδιο βουνό. Ὁ Γκαοὺρ εἶναι γέρος πιὰ. Εὐκολα θὰ μπορέσουν νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό. Ἀμέσως, μὲ ἄλλους μαῦρους νὰ μ' ἀκολουθήσεις. Θὰ πάμε στὴ σπηλιά μας. Πρέπει νὰ πέσει στὰ χέρια σου κι' ὁ Ταρζάν. Τὸν μισῶ ἀφάνταστα. Θέλω νὰ τὸν βγάλεις ἀπ' τὴ μέση. Νὰ γίνεις ἐσὺ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας...

Ὁ Γιαχάμπα εἶναι πρόθυμος. Στέλνει τοὺς μισοὺς ἀραπάδες του στὸ βουνό τοῦ Γκαοὺρ. Μὲ τοὺς ἄλλους μισοὺς ἀκολουθεῖ τὴ Τζέιν.

Ἐχουν προχωρήσει ἀρκετά. Ξαφνικὰ σπαραχτικὲς γυναικεῖες φωνὲς ταραξοῦν τὴν ἡσυχία τῆς τροπικῆς νύχτας:

— Βοήθειααα! Βοήθειααα!
Ὅλοι μαζί ἀλλάζουν κατεύθυνση. Τρέχουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Εἶναι ἡ πανώρια ἑλληνίδα Ταταμπού. Ἐνα τεράστιο μαῦρο φίδι ἔχει κουλουριαστεῖ στὸ μελαψὸ κορμί της.

Ὁ Γιαχάμπα, ἡ Τζέιν κι' οἱ ἀραπάδες φτάνουν κοντὰ της.

Ἡ ἀμοιρὴ κοπέλλα βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Τὸ τρομερὸ φίδι τὴ σφίγγει μὲ λύσσα. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ γείρει ἀναισθητὴ στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ ἀπαίσιο ἐρπετὸ θὰ χορτάσει μὲ τὸ κορμὶ της τὴν πείνα του.

Ὁ Γιαχάμπα κάνει νὰ χυθεῖ πάνω στὸ φίδι. Νὰ τὸ πνίξει. Νὰ σώσει τὴν Ταταμπού ἀπ' τὸ θάνασιμον ἀγκάλιασμά του.

Ἡ σκληρόκαρδη Τζέιν τὸν ἐμποδίζει:

— Ὅχι. Μὴν τὴ βοηθήσει κανένας:

Ἡ γυναίκα μὲ τὰ γατίσια μάτια παρακολουθεῖ τὸ τραγικὸ μαρτύριο τῆς μελαψῆς ἑλληνίδας. Νοιώθει ἄγρια χαρά. Ψυχικὴ ἡδονή! Κάθε τόσο καγχάζει:

— Χά, χά, χά!... Ἀμ' τί νόμισες ὁμορφονειά μου! Ἀργὰ ἡ γρήγορα θάπεφτες στὰ χέρια μου!...

Ἡ Ταταμπού ὑποφέρει ἀφάνταστα. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα, δὲν ἀντέχει. Δὲν μπορεῖ ν' ἀντικρύξει τὸ φορικτὸ της μαρτύριο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ παίρνει τὴν ἀπόφαση. Δὲν θέλει νὰ τὴν ἀφήσει νὰ χαθεῖ.

Σὰν τρελλὸς χύνεται πάνω στὸ τεράστιο μαῦρο φίδι. Τ' ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸ σφίγγει μ' ἀφάνταστη δύναμη.

Ἡ ἄπονη Τζέιν κάνει ὅπως μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσει.

*‘Η Τζέιν αρπάζει τὸν Ποκο-
πίκο ἀπ’ τῆ χατζάρα. Συνεχί-
ζει τὸ φευγιό της.*

— Μὴ Γιαχάμπα! Ἄφησε νὰ
τῆς τσακίσει τὰ κόκκαλα!.

Τίποτα δὲν καταφέρνει.

Ὁ μαῦρος γίγαντας οὐρλιάζει
στοὺς ἀραπάδες του :

— Πιάστε τη! Δέσ’τε τη!

Οἱ μαῦροι χύνονται νὰ ἐκτε-
λέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ Ἀφέντη
τους.

Ἡ Τζέιν προφταίνει. Τρα-
βάει τὸ πιστόλι. Πυροβολεῖ:

— Μπάμ... Μπάμ...

Ἡ πρώτη σφαῖρα τραυματίζει
στὸ δεξιὸ χέρι τὸ Γιαχάμπα. Ἡ
δεύτερη στὰ στήθια ἕναν ἀρά-
πη. Τὸν σωριάζει κάτω νεκρό.

Τὸ μπουλούκι τῶν ἀγρίων σα-
στίζει. Ἡ σατανικὴ γυναῖκα
βρίσκει εὐκαιρία. Τὸ βάζει στὰ
πόδια. Τρέχει σάν τρολλή. Ὁ
Γιαχάμπα ἔχει τώρα ἓνα μονά-
χα χέρι γερό. Παρατάει τὸ λαι-
μὸ τοῦ φιδιοῦ. Τὸ ἐξαργυρωμένο
ἐρπετὸ ἀγκαλιάζει γρήγορα τὸ
κορμί του.

Τώρα, μαζί μὲ τὴν ἄμοιρη Τα-
ταμπού, κινδυνεύει κι ὁ φοβερός
σωτήρας της. Μ’ ἓνα μονάχα
χέρι ὁ Γιαχάμπα δὲν μπορεῖ νὰ
κάνει τίποτα. Τ’ ἀγκάλιασμα
τοῦ φιδιοῦ εἶναι θανάσιμο. Ὁ
γίγαντας οὐρλιάζει ἀπαίσια. Τὰ
μάτια του γουρλώνουν. Ἡ γλῶσ-
σα του ξεπετάγεται ἔξω. Φρίκη
κι ἀλόγωνα ζωγραφίζεται στὸ
πρόσωπό του. Ζητάει βοήθεια.
Ἀλίμονο! Κανένας δὲν βρίσκει
ἐκεῖ νὰ τὸν βοηθήσει. Οἱ ἄγριοι
ἀραπάδες του χάθηκαν. Κυνη-
γᾶνε τὴ Τζέιν. Τὴν ὁμορφὴ λευ-
κὴ γυναῖκα. Αὐτὴ πού σκοτώσε
τὸ σύντροφό της.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ τύχη βοηθᾶει
κάπως τὴν Ταταμπού. Τὸ δεξιὸ
τῆς χέρι λευτερώνεται. Τραβάει
γρήγορα τὸ μαχαίρι. Κάνει νὰ
χτυπήσει τὸ φίδι. Ὅμως ἡ φονι-
κὴ λεπίδα ξεφεύγει. Τραυματίζει,
ἀθελά της, στὰ στήθια τὸν
Γιαχάμπα!

Ὁ τροτερός γίγαντας μανιά-
ζει. Φαντάζεται πὼς τὸν χτύπη-
σε ἐπίτηδες. Ἐνῶ αὐτὸς κινδύ-
νεψε γιὰ νὰ τὴ σώσει.

Τὸ μυαλό του θολώνει. Σεχ-
νάει τὸ φίδι. Σεχνάει τὸ θανά-
σιμο ἀγκάλιασμά του. Ἀπλώνει
τὸ γερό χέρι. Ἀρπάζει ἀπ’ τὸ
λαιμὸ τὴν πανώρια Ἑλληνίδα.
Ζητάει νὰ τὴν πνίξει.

Τρομερὴ στιγμή! Ἐνας γίγαν-

τόσωμος άντρας καὶ μιὰ ἀτρόμητη γυναίκα, ἀρχίζουν νὰ παλεύουν. Νὰ χτυπιῶνται μὲ λύσσα.

Ξαφνικά βρυχηθὺς λιονταριοῦ σχίζει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Καὶ μιὰ γλυκεῖα γυναίκα φωνή:

— Πρόσεξε Μόου! Δὲν πρέπει νὰ πάθει κακὸ τὸ φίδι...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΑΞΙΟΛΥΠΗΤΟΣ

Γυρίζουμε πίσω στὴν ἱστορία μας. Σκαρφαλώνουμε στὴν περήφανη κορφὴ τοῦ βραχώδους βουνοῦ.

Ἡ Ταταμποῦ μόλις ἔφυγε. Ὁ Γκαοὺρ κάνει νὰ τὴν ἀκολουθήσει.

Ἀλίμονο! Ὁ ἄμοιρος εἶναι γέρος τώρα. Δὲν ἔχει δύναμη σὰν ἄλλοτε. Δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ γερά στὰ βράχια.

Γρήγορα τὸ καταλαβαίνει: Θὰ γλυστορήσει. Θὰ γκρεμιστεῖ στὸ βράθρο. Θὰ γίνει χίλια κομμάτια!..

Ξαναγυρίζει ἀργά. Κάθεται πάλι ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά του.

Ἡ Χουχοῦ κοροϊδεύει:

— Χάλια ποὺ τᾶχεις, φουκαρὰ Γκαουράκο. Μονάχα ἡ παντρεία σου λείπει τώρα! Χά, χά, χά... Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπίκο τὴ μαλλώνει. Τὴ βάζει στὴ θέση της:

— Ντροπὴ σου, μορὴ Μαρζέλ! Γιατὶ κοροϊδεύεις; Τὶ ἔχει ὁ ἀνθρωπάκος. Πολὺ ἐν τάξει εἶναι. Θέλεις καὶ σένα ὁ Θεὸς νὰ σὲ κάνει ἔτσι;

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία σηκώνει τὸ χέρι. Τρομερὴ κατραπακιά πέφτει στὸ οὐέρο.

— Τρομάρα νὰ σοῦρθει, χρυ-

σό μου! Τέτοιους σὰν καὶ σένα νᾶχει νὰ τὸν ὑποστηρίξουνε! Θὰ προκόψει.

Ὁ νάνος κάνει νὰ τραβήξει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Ἀμέσως ὅμως μετανοιώνει.

— Τυχερὴ εἶσαι, ἀδερφοῦλα μου! Ἐτυχε νὰ μὲ βαρῆσεις Τετάρτη ἀλόγεμμα. Τά... σφαγεῖα εἶναι κλειστά!

Ἡ Χουχοῦ προχωρεῖ κυνιστὴ καὶ λυγιστὴ. Τραβάει κατὰ τὴ σπηλιά. Θὰ πᾶει νὰ ξυπνήσει τὸ Μπέμπυ.

Ὁ Ποκοπίκο τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό. Μουρμουρίζει:

— Ἐνὰ καλὸ ἔχει ἡ ἀτιμη! Βαράει στράκα ἀεροδυναμικὴ! Τὸ σωστό, σωστό!

Ὁ ἀσπρομάλλης Γκαοὺρ κάθεται σὲ μιὰ πέτρα. Στιοῖζει τοὺς ἀγκῶνες στὰ γόνατα. Τὸ κεφάλι στίς παλάμες. Βλέφαρα χατεβασμένα. Ἐκφραση μελαγχολικὴ. Ἀφάνταστα πονεμένη!

Ὁ τρομερὸς νάνος θέλει νὰ σπάσει πλάκα. Τὸν κυττάζει μὲ κέφι:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Συμπαθητικὸ γεροντάκι εἶσαι! Ἐχω μιὰ τρελλὴ νηφούλα γιὰ σένα! Μπουκιά καὶ συχώριο! Ἡ δεσποινίς... Χούλχα, μὲ τ' ὄνομα!

Ὁ Γκαοὺρ δὲν φαίνεται νὰ τὸν ἀκούει. Τὰ μάτια του ἀκόμα κλειστά.

Ὁ Ποκοπίκο ζυγώνει. Βλέπει πὼς κοιμᾶται. Τὸν σκουντάει:

— Ἐ, γέρο! Γιατὶ δὲν ροχαλίζεις; Στὴ ζούλα κοιμᾶσαι;

Ὁ Γκαοὺρ ξαφνιαίνεται. Ξυπνάει:

— Μὲ συγχωρεῖς, παιδί μου... Μὲ πῆρε ὁ ὕπνος χωρὶς νὰ κα-

ταλάβω... Συμβαίνει τίποτα;

‘Ο Ποκοπίκο τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια. Μετανοιώνει γιὰ ὅσα πρὶν ἀπὸ λίγο τοῦλγε. Τὰ μάτια τὸν βουρκώνουν. Ἀγκαλιάζει τ’ ἀσπρόμαλλο κεφάλι τοῦ γίγαντα. Τὸν φιλάει μ’ ἀγάπη στὸ μέτωπο:

— Καλέ μου Γκαούρ! Μὴ θυμώσεις ποτὲ μαζί μου! Ἡ καρδιά μου πονάει ἀφάνταστα γιὰ τὸ μαρτύριό σου. Ἡ ψυχὴ μου ὑποφέρει ὅσο κι’ ἡ δική σου! Μὴν ἀκοῦς πού πετάω πότε— πότε καμμία σαχλαμάρα... Τὸ κάνω γιὰ νὰ κοροῦδέψω τὸν ἐαυτό μου. Ὅχι ἐσένα!... Μὴ βλέπεις πού γελάω. Τὸ κάνω γιὰ νὰ μὴ κλάψω.

‘Ο Γκαούρ δακρύζει. Σηκώνει τὸ γεροντικὸ κοκαλιάρικο χέρι του. Χαϊδεύει τὰ μαῦρα σγουρὰ μαλλιά τοῦ νάνου.

— Τὸ ξέρω Ποκοπίκο. Μ’ ἀγαπᾷς πολὺ. Ὅπως κι’ ἐγὼ σ’ ἀγαπῶ. Εἶσαι ὁ πιὸ καλὸς φίλος μου! Ὁ πιὸ πιστός!

‘Ο μικροσκοπικὸς νάνος δὲν μπορεῖ νὰ μείνει σοβαρὸς περισσότερο ἀπὸ δύο λεπτά τῆς ὥρας. Κυττάζει τὸ Γκαούρ δίσπιστα:

— Αὐτὰ τὰ λὲς γιὰ νὰ μὲ ρίξεις! Ἄν μ’ ἀγαποῦσες θὰ μὲ πάντρευες. Δὲν θὰ μ’ ἀφηνες νὰ γίνω... γεροντοκόρος!

‘Ο Γκαούρ χαμογελάει πονεμένα:

— Καλὰ λές... Πρέπει νὰ πάρεις τὴ Χουχού.

‘Ο νάνος παρεξηγῆται:

— Ποιὰ Χουχού, κύριε πρῶην Μαντράχαλε; Ἐγὼ θέλω νὰ πάρω γυναίκα. Ὅχι καλαμαροχτάποδο!

— Τότε...

‘Ο Ποκοπίκο χαμηλώνει ντροπαλὰ τὰ μάτια:

— Θὰ σοῦ κάνω μιὰ πρόταση, μάγκα: Τὶ λές; Τώρα πού σαραβαλιάστηκες μπορεῖ νὰ γίνει τίποτα;

— Τί;

— Μοῦ κάνεις τὰ προξενιά μὲ τὴν Ταταμπούκα; Πολὺ τὴ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

‘Ο Γκαούρ δὲν φαίνεται νᾶχει διάθεση γι’ ἀστεῖα. Μένει μελαγχολικὸς. Συλλογισμένος.

‘Ο νάνος θέλει νὰ τὸν διασκεδάσει:

— Ἔ. γερομπάρμπα! Τὶ λογαριάζεις; Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας πετακόσια!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ἀναστενάζει:

— Πρὶν ἀπὸ λίγο μὲ πῆρε ὁ ὕπνος...

— Αὐτὸ τὸ ξέρουμε...

— Κι’ εἶδα ἓνα παράξενο ὄνειρο...

— Μὴ μοῦ τὸ λές!

— Ἦτανε, λέει, ἓνα μεγάλο θερίο! Πολὺ μεγάλο. Πολὺ παράξενο! Χύθηκε νὰ μὲ σπαράξει... Ἐγὼ φαινόμουν σὰν ποντίκι μπροστὰ σ’ ἐλέφαντα! Ὅμως δὲν δειλιάζω... Γιὰ νὰ φτάσω τὸ κεφάλι του σκαρφάλωνω πάνω σ’ ἓνα θεόρατο βράχο. Σηκώνω τὸ ρόπαλό μου. Κάνω νὰ τὸ χτυπήσω. Καὶ νά: Τὸ παράξενο θερίο ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του. Μιλᾷει μ’ ἀνθρώπινη λαλιά. Τ’ ἀκούω νὰ λέει:

— Γκαούρ. Ὁ Ταρζάν εἶναι φίλος σου. Ὁ Ταρζάν δὲν θέλει τὸ κακό σου!

‘Ο γίγαντας σταματᾷ λίγες στιγμές, Κουνάει τὸ κεφάλι:

— Παράξενο όνειρο! Τι νά σημαίνει άραγε;

‘Ο Ποκοπίκο έχει έτοιμη την απάντηση:

— Σημαίνει πώς κοιμόσυνα... ξυπόλυτος!

‘Ο γερασμένος Έλληνας έχει κακή προαίσθηση.

— Άνησυχώ για την Ταταμπού, παιδί μου... Κάνε μου μιá χάρη. Φύγε άμέσως. Τρέξε κατά τη Δύση. Κατά τη σπηλιά του Ταρζάν. Ψάξε νά βρεις τη συντροφίσα μου. Έμποδισέ την όπως μπορείς. Μή την αφήσεις νά κάνει κακό στη Τσέιν...

‘Ο νάνος είναι πρόθυμος. Κατεβαίνει γρήγορα τά βράχια. Τρέχει κατά τη σπηλιά του ‘Αρχοντα της Ζούγκλας.

Είναι νύχτα πιά. Τò φεγγάρι όλόφωτο άρμενίζει στο ούράνιο πέλαγος!

‘Ο Γκαούρ μένει μονάχος τώρα έξω άπ’ τη σπηλιά.

Ξαφνικά άγριες φωνές κι’ άλλαλαγμοί φτάνουν ως την κορφή του θεόρατου βουνού.

‘Ο μελαψός γίγαντας σηκώνεται άνήσυχος. Σέρνει τ’ άδύναμα γεροντικά ποδάρια του. Κυττάζει κάτω. Νά... Κυττάξε κι’ έσεις.

‘Ολόκληρο σχεδόν τò βουνό είναι περικυκλωμένο άπό μαύρους καννίβαλους. Σκαρφαλώνουν στα βράχια. Πασχίζουν νά φτάσουν στην κορφή.

‘Η Χουχού κι’ ο Μπέμπυ βγαίνουν τρομαγμένοι άπ’ τη σπηλιά. Άντικρύζουν κι’ αυτοί τò κακό πού γίνεται.

Είναι οί άγριοι άραπάδες του Γιαχάμπα. Έκείνοι πούχει στεί-

Ξαφνικά βρυχηθμός λιονταριού άκούγεται. Καί μιá γλυκειά γυναικεία φωνή...

λει νά πιάσουν αιχμάλωτο τò γέρο κι’ άδύναμο πιά Γκαούρ

‘Η Χουχού ένθουσιάζεται. Τακτοποιεί με κοκετταρία τò κομικοτραγικό -τσουλούφι της. Κυττάζει με λαχτάρα τούς άμέτρητους άραπάδες πού σκαρφαλώνουν στα βράχια.

— Άμάν, γαμπροί. Θεούλη μου! Σίγουρα θάρχονται νά μέ... ζητήξουνε σέ γάμο!

Καταλήγει πανηγυρικά:

— Πούσαι Ποκοπίκο νά θαγγάσεις τό... σεξαπηλίκι μου! Με συγχωρείτε κιόλας!

‘Ο Μπέμπυ άκίνητος. Συλλογισμένος.

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία τόν

τραβίει απ' τὸ χέρι:

— "Αἴντε λοιπόν... Πάμε νὰ φύγουμε!

— Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἀρνιέται:

— Δὲν πάω πουθενά. Θὰ μείνω ἐδῶ. Θὰ βοηθήσω τὸν Γκαούρ.

Ἡ Χουχού ξαφνιάζεται:

— Τρελλάθηκες, χρυσό μου;! Ἀὐτὸ τὸ γεροχούφταλο θὰ λογαριάζουμε; Πάμε σοῦ λέω, βλάκα. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Μπέιμπυ τὴ στρώχνει βάνουσα.

Ὁ Γκαούρ ἐπεμβαίνει:

— Φύγε, παιδί μου. Καλὰ σοῦ λέει. Ἐγὼ εἶμαι γέρος πιά. Δὲν ἔχω δύναμη νὰ πολεμήσω... Μὴ φοβάσαι γιὰ μένα. Ἀμα ζυγώσουν οἱ ἀραπάδες στὴν κορφή, ξέρω τί θὰ κάνω. Θ' ἀφήσω τὸ γέρικο κορμί μου νὰ γρεμιστεῖ στὸ βέραθρο...

»Εἶμαι Ἕλληνας! Κάλιο τὸζω νὰ πεθάνω καλύτερος, παρὰ νὰ ζήσω σκλάβος!

Ὁ Μπέιμπυ ἀκούει τὰ λόγια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Τὰ μάτια του λάμπουν ἀλόκοτα!

Ξαφνικά ἔχει γίνει μέσα του παρὰ ξενη ἀλλαγή. Ἀπίστευτη μεταμόρφωση!

Ἡ μεγάλη ἀγάπη ποὺ νοιώθει γιὰ τὸν ὑπέροχο Γκαούρ, τοῦ δίνει ἀφάνταστη δύναμη. Ἀπίστευτο κουράγιο!

Σὲ λίγες στιγμὲς γεννιέται μέσα του ἓνας μικρὸς ἥρωας!

Καὶ νά: Ἀρπάζει στὰ χέρια τὸ Γκαούρ. Ὁ ἄλλοτε γιγαντώσμως Ἕλληνας εἶναι τώρα ἁδύνατο, κοκαλιάρικο γεροντάκι.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ξεκινάει. Μὲ τὸ πολῦτιμο φορτίο του ἀρ-

χίζει νὰ κατεβῇ τὰ τρομαχτικά βράχια. Ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ βουνοῦ. Ἀπ' τὸ πῶς ἀπόκρημνο σημεῖο. Πού κανένας ἀπ' τοὺς ἀραπάδες δὲν μπόρεσε νὰ σακαφαλώσει.

Τὸ κατέβασμα πολὺ δύσκολο. Ἐπικίνδυνο!

Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύει νὰ γρεμιστεῖ στὸ τρομαχτικὸ βέραθρο! Νὰ παρασύρει μαζί καὶ τὸν ἀγαπημένο του γίγαντα.

Ὅμως στιγμή δὲν δειλιάζει. Δείχνεται ἀντάξιος γιὸς τοῦ ἀτρόμητου καὶ δοξασιμένου πατέρα του.

Ἡ Χουχού, ἀκολουθεῖ. Γκριναίει ἀφόρητα τὸ Μπέιμπυ:

— Ὅριστε μας! Τοὺς γέροντες τώρα θὰ κυττάμε!.. Ἐμένα ποῦμαι τρυφερὸ πλάσματάκι, δὲν ἤξερες νὰ μὲ πάρεις στὴν ἀγκαλιά σου! Καλὴ τί γάιδαρος εἶσαι χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ποῦς δίνει σημασία στὰ λόγια της... Ὁ Μπέιμπυ μὲ κόπο καὶ κίνδυνο, κάνει αὐτὸ ποὺ θέλει. Καταφέρνει νὰ σώσει τὸν Γκαούρ. Φτάνουν κάτω. Τὸν κρύβει σὲ μιά σπηλιά.

Ἀμέσως φεύγουν μαζί μὲ τὴ Χουχού. Τραβᾶνε κατὰ τὰ λημέρια τοῦ Ταρζάν. Θέλουν νὰ βροῦν τὴν Ταταμπού. Νὰ τῆς ποῦνε τὰ καθέκαστα.

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες ἀλαλάζουν ἀπαίσια. Τώρα ἔχουν φτάσει ψηλὰ στὴν κορφὴ τοῦ περὶ φανου βουνοῦ. Θὰ ψάχνουν μάταια νὰ βροῦν τὸ γερασμένο γίγαντα. Τὸν Γκαούρ.

ΤΟ... ΚΟΚΟΡΟΠΟΥΛΟ

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα τὸν Ποκοπίκο.

Τὸν εἶδαμε νὰ κατεβαίνει τὸ βραχώδες βουνό. Νὰ τρέχει σ' ἀναζήτησιν τῆς Ταταμπού. Πρέπει νὰ τὴν προλάβει. Νὰ μὴ τὴν ἀφήσει νὰ κάνει κακὸ στὴ Τζέϊν.

Ὁ νάνος παίρνει ἄλλο μονοπάτι. Θέλει νὰ φτάσει πιὸ γρήγορα στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

Καὶ νά: Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ξαπνιάζεται. Σταματάει. Ἀφουγκραζεται τρομαγμένος. Ἀνθρώπινες πατημασιές φτάνουν στ' αὐτιά του.

Τὰ κομικὰ μεγάλα μάτια του γουρλώνουν. Σὺν αὐγὰ πού πέφτουν σὲ καπνὸ λάδι.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κατὶ ξεχωρίζει. Εἶναι ἡ σιλουέτα μιᾶς γυναίκας. Τὴ βλέπει νὰ τρέχει. Σὲ λίγες στιγμὲς τὴν ἀναγνωρίζει: Εἶναι ἡ Τζέϊν. Ἡ κακιὰ καὶ σατανικὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ποκοπίκο παίρνει βαθιὰ ἀνάσα. Ξεθαρρεῖ. Βγάζει μιὰ κομικὴ στριγγιλιά:

— Κού—κουουου!

Ἡ ἄλλοτε συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν σταματάει. Ρωτᾷ τρομαγμένη:

— Ποιὸς εἶναι;

Ἡ ἴδια στριγγιλιαρική φωνὴ τὴν καθησυχάζει:

— Ἐγώ, καλέ! Ὁ ἄντρακλας ὁ δυσθεόρατος, μετὰ συγχωρήσεως!

Ἡ Τζέϊν φτάνει κοντὰ του.

— Τὶ τρέχει Ποκοπίκο;

— Ἄστα, κυρὰ Τέτοια μου! Θὰ σοῦ πῶ νέα πού θὰ σηκωθεῖς

στὰ πισινὰ σου ποδάρια!

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γατίσια μάτια δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πρέπει νὰ συνεχίσει τὸ φευγιό της. Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες τοῦ Γιαχάμπα τὴν κυνηγᾶνε. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ φτάσουν.

Ὅμως εἶναι καὶ περίεργη. Θέλει νὰ μάθει τί θὰ τῆς πεῖ ὁ νάνος.

Δὲν χάνει στιγμὴ. Ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο ἀπ' τὴ χατζάρα. τὸ βάζει πόδι στὰ πόδια.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» κρέμεται σὺν μαύρῃ φούντα ἀπ' τὴ λαβὴ τῆς. Στριγγιλίζει μὲ κέφι:

— Ἐ, κυρὰ Τέτοια! Γιατί μ' ἄρπαξες ἀπ' τὴν οὐρά; Κοκορόπουλο εἶμαι;

Ἡ Τζέϊν δὲν τοῦ δίνει σημασία. Τρέχει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ.

Σὲ λίγο ξεφεύγει ἀπ' τὸν κίνδυνο. Οἱ ἐξαγριωμένοι ἀραπάδες χάνουν τὰ ἴχνη της. Παύουν νὰ τὴν κυνηγᾶνε!

Σταματᾷ κι' ἐκείνη. Παρατάει τὴ χατζάρα. Ὁ Ποκοπίκο στηλώνεται ὀρθός. Βάζει τὰ χέρια στὴ μέση. Παίρνει ὕψος:

— Δὲν μοῦ λέτε, σὰς περικαλῶ: Ἄν σὰς σφάξω τώρα, θὰ μέ.. παραξηγήσετε; Δίκιο δὲν θάχω;

Καὶ τῆς σκάει στοῖς πόδι καὶ φῖ τ' ἀπαραίτητο στιχάκι:

*«Δὲν βγάξω τὴ χατζάρα μου
καὶ δὲν σὲ μαχαίρωνω,
γιατὶ σὲ αἷμα Γυναικὸς
ποτὲ δὲν τή... λερώνω!»*

Ἡ Τζέϊν διψᾷ νὰ μάθει νέα: — Πέσ' μου, Ποκοπίκο: Τί ξέρεις γιὰ τὸν ξαναμωραμένο Ἄντρα μου;

**‘Η Τζέϊν φτάνει ἀλαφιασμένη.
Μέσα στὴ σπηλιὰ βρίσκεται
ἡ ὁμορφη Ζολιάγκα.**

‘Ο νάνος κουνάει τὸ κεφάλι:

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ... ‘Ο πιτσι-
ρίκος ὁ... Μεγαλειότατος, τὰμ-
πλεξε μὲ μιὰ πιτσιρίκα Μεγα-
λειοτάτη!..

Φλύαρος καθὼς εἶναι, λέει ὅσα
ξέρει γιὰ τὴ Ζολιάγκα. Τὴ νέα
ἰθαγενὴ ποῦ μένει τώρα στὴ
σπηλιὰ τοῦ Ἀρχόντα τῆς Ζούγ-
κλας.

‘Η ἄλλοτε συντρόφισσα τοῦ
Ταρζάν γίνεται μπαρούτι! Οὐρ-
λιάζει:

— Θὰ πάω νὰ τὴ σχίσω μὲ τὰ
νύχια μου;

Ἀμέσως ρωτᾷ:

— Εἶναι ὁμορφη. Ποκοπίκο;
Τῆς ἀποκρίνεται σοβαρά:

— ‘Οχι πῶς θέλω νὰ σὲ κο-
λακέσω, μὰ... τύφλα νᾶχεις
μπροστά τῆς!

— Ξέρω, ξέρω... Θάναι καμμιὰ
ὁμορφονειά σὰν τὴν Ταταμπού-
σας!

‘Ο νάνος γελάει:

— Καλὰ ποῦ τὴ θυμήθηκες.
Ξέρεις, κυρὰ Τέτοια μου, πῶς
σὲ ἀγαπάει ἡ Ταταμπούκα; Ἀ-
λίμονό σου νὰ πέσεις στὰ χέρια
τῆς!

— Τὶ θὰ μοῦ κάνει;

Τῆς ἀπαντᾷ στιχουργικά:

— «Δὲν ξέρω ἡ ἀγάπη σας
σὲ τί θὰ καταλήξει.

**Πάντως γυρίζει νὰ σὲ βρεῖ
γιὰ νὰ σέ... στραμπουλήξει!»**

‘Η Τζέϊν παρατάει τὸν Ποκο-
πίκο. Μανιασμένη καθὼς εἶναι
τρέχει κατὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρ-
ζάν. Τώρα τὸν ζηλεύει πιὸ πο-
λὺ ἀκόμα. Γιατί τὸ μαγικό φίλ-
τρο «Χουχάγκα» τὸν ἔχει ξανα-
κάνει νέο, γερό, πανώριο παλι-
κάρι!

‘Ο Ποκοπίκο τῆς φωνάζει:

— Κουράγιο καὶ καλὴ δύνα-
μη! Στὸ καλὸ καὶ μὲ τὴ νίκη!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΤΗΣ ΚΑΛΩΣΥΝΗΣ

Ξαναγυρίζουμε στὸ μέρος ποῦ
γίνεται τὸ τρομαχτικό μακελιό.

‘Η Ταταμπούκι ὁ Γιαχάμπα,
παλεύουν. Χτυπιῶνται μὲ λύσ-
σα. Πάρ’ ὅλο ποῦ τὸ τεράστιο
μαῦρο φίδι βρίσκεται κουλουρια-
σμένο στὰ κορμιά τους.

Ξαφνικά βρονχηθμός λιονταριοῦ
φτάνει στ’ αὐτιά τους. Καὶ μιὰ

γλυκειά γυναικεία φωνή.

Είναι ἡ Γιοχάνα. Μαζί τ' ἀγαπημένο, πιστό λιοντάρι της: 'Ο Μόου.

Είναι ἡ ἁγία μελαψή γυναίκα. Ἡ χριστιανὴ ποὺ ἡ καλωσύνη της δαμάζει στὴ Ζουγκλα θεριὰ κι' ἀγρίους!

Περνάει τυχαία. Ἀκούει φωνές. Ζυγώνει. Ἀντικρύζει μὲ φρίκη τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Ἀμέσως γνέφει στὸ λιοντάρι. Τὸ στέλνει νὰ σώσει τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ἀπ' τὸ θανάσιμο ἀγκάλιασμα τοῦ φιδιοῦ. Ταυτόχρονα, ὅπως ἀκούσαμε, τὸ συμβουλεύει:

— Πρόσεξε Μόου! Δὲν πρέπει νὰ πάθει κακὸ τὸ φίδι...

Τὸ λιοντάρι δὲν χάνει στιγμή. Χύνεται μ' ὄρμη στὸ τραγικὸ σύμπλεγμα. Ἀνοίγει τὰ γερά σαγόνια του. Ἀρπάζει τὸ ἐρπετὸ ἀπ' τὸ λαιμό.

Τὸ φίδι παραταίει τὰ δυὸ θύματα. Πασχίζει τώρα νὰ κουλουριαστεῖ στὸ κορμὶ τοῦ θεριοῦ. Μὰ τὸ λιοντάρι ἐμποδίζει κάθε τέτοια ἀπόπειρα. Σφίγγει πιὸ δυνατὰ τὸ λαιμό του. Καὶ νά: Γρήγορα τὸ κάνει νὰ παραλύσει ἀπ' τοὺς πόνους.

Ἔτσι τὸ σέρνει λίγο πιὸ πέρα. Τὸ παρατάει. Ἐκεῖνο σφυρίζει ἀπαίσια. Φεύγει τρομαγμένο. Χάνεται γρήγορα στὰ πυκνὰ χαμόκλαδα τῆς παρθένας Ζούγκλας.

Ὁ Γιαχάμπα κι' ἡ Ταταμποὺ εἶναι τώρα λεύτεροι. Πετιῶνται ὀρθοί.

Στὰ στήθεια τοῦ μαύρου γίγαντα φαντάζει μεγάλη κόκκινη πληγή. Αὐτὴ ποὺ ἄθελα τοῦκανε ἡ μελαψὴ Κόρη.

Ὁ Γιαχάμπα βλέπει τὸ αἷμα ποὺ τρέχει. Μανιάζει πιὸ πολὺ τώρα. Καὶ νά: Χύνεται πάλι νὰ σπαράξει τὴν πανώρια νέα.

Ἡ Ταταμποὺ εἶναι Ἑλληνίδα! Ὁ φόβος δὲν φώλιασε ποτὲ στὴν καρδιά της. Δέχεται ἀτρόμητη τὴν ἐπίθεση τοῦ Ἀράπη!

Ὅμως ἀλίμονο! Ὁ Γιαχάμπα εἶναι ἀπάνταστα πιὸ δυνατός ἀπ' αὐτή. Δεύτερος τώρα ἀπ' τ' ἀγκάλιασμα τοῦ φιδιοῦ, θὰ τὴ σπαράξει.

Μὰ δὲν προφταίνει.

Ἡ Γιοχάνα, ἡ βασίλισσα τῆς Καλωσύνης, γνέφει πάλι στὸ λιοντάρι της.

Ὁ Μόου μ' ἓνα τρομερὸ πῆδημα σωριάζει κάτω τὸ Γιαχάμπα.

Ἡ πονετικιά χριστιανὴ σκύβει τώρα πάνω στὸ μαῦρο γίγαντα. Ἡ γλυκειά φωνή της ἔχει παράξενη γοητεία:

— Ἡσύχασε, καλέ μου ἀνδρῶπε! Διῶξε ἀπ' τὴ ψυχὴ σου τὴν ὀργή. Ἀπ' τὴν καρδιά σου τὸ μίσος! Μάθε ν' ἀγαπᾷς καὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἀκόμα. Ἔτσι μονάχα θὰ βρεῖς τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τῆς Ζωῆς!.. Μὴ ζητᾷς νὰ χορτάσεις τὴν ψυχὴ σου μὲ τὴν ἀγρία ἡδονὴ τῆς ἐκδίκησης...

Ἡ Ἀγάπη! Μόνον ἡ Ἀγάπη θὰ σὲ κάνει νὰ νοιώσεις τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ. Τοῦ μεγάλου! Τοῦ ἀληθινοῦ! Τοῦ παντοδύναμου κι' ἀθάνατου Θεοῦ!

Ὁ Γιαχάμπα σηκώνεται ἀργά. Λέξη δὲν βγάζει. Τὰ λόγια τῆς Γιοχάνας βοῦνίζουν παράξενα στ' αὐτιά του. Προχωρεῖ ἀργά. Φεύγει. Χάνεται στὴν πυκνὴ παρθένα βλάστηση.

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ σκύβει
μέ σεβασμό. Φιλάει τὸ χέρι τῆς
ἁγίας γυναίκας:

— Σ' εὐχαριστῶ Γιοχάνα! Μοῦ-
σώσες τὴ ζωή!

Ἐκεῖνη χαμογελάει. πονεμένα:

— Ὅχι ἐγώ! Ὁ μέγας Θε-
ὸς σ' ἔσωσε, Κόρη μου! Τὸ δικό
μου χρέος εἶναι ἄλλο: Νὰ σώσω
τὴν ψυχὴ σου! Νὰ σοῦ δείξω τὸ
ἀνηφορικὸ μόνοπατι τῆς Ἀρε-
τῆς.

»Αὐτὸ πού θὰ σέ φέρει κοντὰ
στο μεγάλο, τὸν ἀληθινὸ Θεό.
Αὐτὸ πού θὰ σ' ἀνεβάσει στο
θρόνο τῆς Ἀγάπης!

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ἔχει σα-
στίσει. Δὲν πολυκαταλαβαίνει
τὰ λόγια τῆς παραξενῆς αὐτῆς
γυναίκας.

Τῆς ξαναφιλᾷ με σεβασμὸ
τὸ χέρι. Φεύγει σὰν νὰ τὴν κυ-
νηγοῦν. Τραβάει κατὰ τὴ δύση.
Βιάζεται νὰ φτάσει στὴ σπηλιὰ
τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Νὰ
βρεῖ τὴ Τζεῖν. Νὰ τὴν τιμωρή-
σει σκληρὰ γιὰ τὸ κακὸ πού τῆς
ἔκανε;

Ἀλίμονο! Ἡ Ταταμποῦ δὲν
ἔχει γίνει χριστιανή! Ἄγρια ἐν-
στικτὰ φωλιάζουν ἀκόμα στὰ
στήθεα τῆς!

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ἀφήνουμε γιὰ λίγο τὴν πανώ-
ρια Ἑλληνίδα. Παρακολουθοῦμε
τὴ σατανικὴ Τζεῖν. Τὴν ἄλλοτε
συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν. Νὰ τη:
Φτάνει ἀλαφιασμένη στὴ σπη-
λιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ λευκὸς γίγαντας εἶναι τώ-
ρα ἓνα πανώριο εἰκοσάχρονο πο-
λικάρι.

Τὸν βρίσκει συντροφιά με τὴν

ὁμορφὴ ἰθαγενὴ Ζολιάγκα.

Ἡ Τζεῖν ἔχει καταστρώσει
σατανικὸ σχέδιο: Καμώνεται πὼς
δὲν θυμῶνει καθόλου. Τὸν κυτ-
τάζει ἀτάραχη: Τοῦ ἀραδιάζει
τρομαχτικὰ ψέμματα:

— Ταρζάν! Εἶχα κάνει ὄρκο
νὰ μὴ ξαναγυρίσω ποτὲ στὴ
σπηλιὰ σου. Ἐγὼ πάψει πὰ νὰ
σ' ἀγαπῶ. Καθόλου δὲν ζηλεύω
πού βρίσκεται τώρα κοντὰ σου
μιὰ ἄλλη γυναίκα. Ἐγὼ ἓνα πό-
θο ἔχω: Νὰ ξαναγυρίσω γρήγορα
στὴν Πατρίδα μας. Τὴν Ἀγγλία..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἐκνευρίζεται:

— Τότε δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ
μοῦ κουβαληθεῖς ἐδῶ... Καλὰ
θὰ κάνεις νὰ φύγεις ἀμέσως....

Ἡ Τζεῖν δὲν θυμῶνει. Συνε-
χίζει με τὴν ἴδια ἀταραξία:

— Σοῦ εἶπα πὼς δὲν ἤθελα
νὰ σ' ἐνοχλήσω. Ὅμως κάτι
τρομερὸ μ' ἔκανε νὰ φτάσω ὡς
ἐδῶ.

Ὁ Ταρζάν γίνεται περιεργός:

— Τί;

— Ὁ Γκαούρ κινδυνεύει. Ἀ-
πὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ξεψυ-
χήσει.

Ὁ λευκὸς γίγαντας τρομάζει:

— Γιατί; Εἶναι ἄρρωστος; Τὸν
χτύπησε κανεὶς;

— Ὅχι. Ὁ Γκαούρ πεθαίνει
ἀπὸ γεράματα. Μὴ ξεχνᾷς πὼς
εἶναι τώρα ὀγδόντα χρόνων!

Ὁ Ταρζάν τὴν κυττάζει στὰ
μάτια:

— Τζεῖν πρέπει νὰ τὸν σώσου-
με! Δὲν θέλω νὰ πεθάνει!

Τ' ἀποκρίνεται ἥρεμα:

— Ἐτρεξα στὴ γιάτρισσα
Χούλχα..

— Λοιπόν;

— Λέει πὼς γιὰ νὰ σωθεῖ

πρέπει νά ξαναγίνει νέο παλι-
ζάρι. "Όπως ἦτανε πρὶν πιεῖ τὸ
μαγικὸ φίλτρο «Χουχάγκα».

— Πῶς θὰ γίνει αὐτό;

— "Ο μονόφθαλμος μάγος Νά-
χρα—Ντοῦ ἔχει τ' ἀντιφάρμακο.
Αὐτὸς μονάχα μπορεῖ νά λυ-
τρώσει τὸν Γκαοῦρ ἀπ' τὰ κα-
ταραμένα γεράματα. Ξέρω πόσο
τὸν ἀγαπᾷς. Γι' αὐτὸ ἦρθα νά
στο πῶ. Τρέξε γρήγορα στὴν ὑ-
πόγεια καταπακτὴ τοῦ Μάγου.
Σώσε τὸν ἀγαπημένο φίλο σου.
Ἐγὼ φεύγω. Σοῦ εὐχομαι νά
ζήσεις εὐτυχισμένος μετ' τὴ νέα
συντροφισσά σου. Ποτέ πιά δὲν
θὰ μ' ἀντικρύσουν τὰ μάτια
σου...

Ἡ Ζολιάγκα τρέμει σύγχο-
ρη. Ἐχει μαζευτεῖ φοβισμένη
σὲ μιὰ γωνιά τῆς σπηλιάς. Λέξει
δὲν βγάζει.

Ἡ ἄλλοτε Ἀρχόντισσα τῆς
Ζούγκλας ξεκινάει. Φεύγει ἀργά.
Μεγαλόπρεπα! Ὅμως λίγο πὶο
πέρα στάματᾷ. Τρουπώνει σὲ κά-
ποιο μεγάλο πυκνὸ θάμνο. Κρύ-
βεται σάν ἀλεπού. Παραμονεύει.
Ἡ κακιὰ ψυχὴ τῆς διψᾷ ἐκδί-
κηση.

Ὁ Ταρζάν δὲν χάνει στιγμή.
Παρουτάει μονάχη στὴ σπηλιά τῇ
Ζολιάγκα. Φεύγει βιαστικός. Τρέ-
χει γιὰ τὸ ὑπόγειο τρομαχτικὸ
λημέρι τοῦ μονόφθαλμου Μάγου
Νάχρα-Ντοῦ.

Ἡ Τζέιν ἀφήνει νά περάσει
λίγη ὥρα. Ὑστερα βγαίνει σιγὰ
ἀπ' τὸ θάμνο. Προχωρεῖ στὰ
δάχτυλα τῶν γυνινῶν ποδαριῶν
τῆς. Φροντίζει νά μὴ χάνει τὸν
παραμικρὸ θόρυβο. Ἐτοι φτά-
νει στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα
τῆς Ζούγκλας.

Τὸ φεγγάρι ἀρμενίζει τώρα
κατὰ τὴ δύση. Ἀδύναμο λυχνά-
ρι φωτίζει τὸ ἐσωτερικὸ τῆς
σπηλιάς.

Ἡ ἄμοιρη Ζολιάγκα ξαπλωμέ-
νη στὰ στρωσίδια τῆς. Κοιμᾷ-
ται βαθιά. Μοιάζει ὀλόκληρη
σάν ἓνα ὁμορφο μυρωμένο ἀ-
γριολοῦλούδο!

Τὰ γατίσια μάτια τῆς Τζέιν
λάμπουν παράξενα. Μπαίνει στὴ
σπηλιά. Ψάχνει γύρω τῆς...

Σὲ μιὰ γωνιά βρίσκει αὐτὸ
ποῦ θέλει. Εἶναι ἓνα μακρὺ
χορτόσχοινο. Τὸ παίρνει μετ' λαχ-
τάρα. Προχωρεῖ. Σκύβει πάνω
ἀπ' τὴν κοιμισμένη ἰθαγενή. Κά-
νει ὅσο μπορεῖ πὶο γρήγορα.

Ὅταν ἡ Ζολιάγκα ξυπνάει,
βρίσκεται δεμένη χεροπόδαρη.

Ἡ Τζέιν καγχάζει:

— Χά, χά, χά! Θὰ καλοπε-
ράσεις τώρα μαζί μου!

Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὰ πόδια.
Τὴ σέρνει σάν τσουβάλι. Τὴ
βγάζει ἐξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Ἀρ-
χίζει νά τῆς κάνει ἀφάνταστα
μαρτύρια!

Τὴ χτυπάει ἀλύπητα! Τὴν
ποδοπατεῖ μετ' λύσσα! Σχίζει μετ'
τὰ νύχια τὶς σάρκες τῆς.

Ἡ ἄμοιρη νέα οὐρλιάζει ἀπ'
τοὺς πόνους. Παρακαλᾷ τὴ
Τζέιν νά τὴ σκοτώσει. Νά γλυ-
τώσει ἀπ' τὰ φοιχτὰ βασανιστή-
ρια!

Τέλος ἡ κακιὰ γυναίκα κου-
ράζεται Σταματάει. Πρέπει ὁ-
μως νά τελειώσει πιά μ' αὐτή.
Νά τὴ βγάλει μιὰ γιὰ πάντα ἀπ'
τὴ μέση.

Μαζεύει γρήγορα ξύλα. Ἀνά-
βει μεγάλη φωτιά. Ἐτοιμάζεται
νά τὴν κάψει ζωντανή. Ὅμως ὁ

**Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας κάνει στὴν ἄμοιρη Ἰθαγενῇ
φριχτὰ βασανιστήρια.**

καλὸς θεὸς λυπᾶται τ' ἄμοιρο
θῦμα.

Ξαφνικὰ γρήγορο ποδοβολητὸ
ἀνθρώπου ἀκούγεται. Ταυτόχρο-
να ἄγρια γυναικεῖα φωνὴ ταρά-
ζει τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας.

— Μὴ Τξέιν!... Μὴ κάνεις κι'
αὐτὸ τὸ ἐγκλημα!

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα τραβάει
τὸ πιστόλι. Τρομερὸς πυροβολι-
σμός ἀντηχεῖ. Ἀμέσως σπαραχ-
τικὸ βογγητό:

— Ὠωωχχχ!

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΓΛΥΚΑ

Ἀφήσαμε τὸν Ταρζάν νὰ φεύ-
γει ἀπ' τὴ σπηλιά του. Ἀς τὸν

παρακολουθήσουμε. Τρέχει σὰν
νέο παλικάρι ποῦναι τώρα. Τὰ
πόδια του κάνουν φτερά!

Καὶ νά: Σὲ λίγο φτάνει στὰ
χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ.
Κατεβαίνει τὰ ὑγρὰ χωματένια
σκαλοπάτια τῆς καταπακτῆς.
Φτάνει στὸ τρομαχτικὸ ὑπόγειο
ἄντρο τοῦ ἀπαίσιου μονόφθαλ-
μου Μάγου.

Ὁ Νάχρα—Ντοῦ ξαπλωμένος
πάνω σὲ μακάβριο σωρὸ ἀπὸ νε-
κροκεφαλές. Γύρω πράσινα φαρ-
μακερὰ φίδια. Στὰ ντουβάρια
βαλσαμωμένες κουκουβάγιες.

Ὑποδέχεται τὸν Ταρζάν χα-
μογελαστός:

— Βλέπω τὸ φίλτρο μου ἔκα-

νε θαύματα! Ξανάνειωσες! Χά, χά, χά!..

— Ναι, Νάχρα—Ντού! 'Εγώ ξανάνειωσα. Όμως ο Γκαούρ γίνηκε ογδόντα χρόνων γέρος. Αυτή (τὴ στιγμὴ) ξεψυχάει. Πεθαίνει ἀπὸ γεράματα... Πέσ' μου παντοδύναμε μάγε τῆς Ζούγκλας: Τί πρέπει νὰ κάνω; Πῶς θὰ τὸν σώσω; Πῶς θὰ τοῦ ξαναδώσω τὰ νειάτα ποῦχασε; 'Ο μονόφθαλμος Νάχρα—Ντού καυχάξαι:

— Χό. χό. χό!.. Αὐτὸ πὺν ζητᾶς εἶναι εὐκολο γιὰ μένα. Μὰ πολὺ δύσκολο γιὰ σένα.

Σηκώνεται ἀργά. 'Απὸ κάποιον ἄνοιγμα τοῦ τοίχου τραβάει μι-

κρὸ ξύλινο κουτάκι. Τ' ἀνοίγει. Μέσα βρίσκεται ἓνα παράξενο μαῦρο χάπι

Τὸ δίνει στὸν Ταρζάν:

— Εἶναι ξηραμένο φαρμάκι κόμπρας... "Όποιοις ἀπ' τοὺς δύο σας νὰ τὸ πάρει, τὸ ἴδιο εἶναι. Κι' ὁ Γκαούρ κι' ἐσύ, θὰ ξαναγίνετε ὅπως εἴσαστε: 'Ο ἕνας νέο, πανώριο παλικάρι. 'Ο ἄλλος, ἀντρας γέρος, μὰ λίγο περασμένος στὰ χρόνια...

'Αμέσως προσθέτει:

— Πρόσεξε μὴ τὸ χάσεις. Εἶναι τὸ τελευταῖο πὺν μοῦχει μείνει. . Για νὰ φτιάξω ἄλλο, πρέπει νὰ μαζέψω τὸ φαρμάκι ἀπὸ ἑπτὰ κόμπρες! Καὶ δὲν εἶ-

'Ο μονόφθαλμος; μάγος δίνει στὸν Ταρζάν ἓνα μικρὸ μαῦρο χάπι.

ναι τόσο εύκολο!

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας στέκει γιά πολλή ὥρα ἀκίνητος. Βαθιά συλλογισμένος.

Ποτὲ στὰ πενήντα χρόνια τῆς ζωῆς του δὲν εἶχε βρεθεῖ σὲ τόσο δύσκολη θέση.

Δὲν ξέρει τί νὰ κάνει. Ἀπ’ τὴ μιά μεριά θέλει νὰ βοηθήσει τὸν Γκαούρ. Νὰ τὸν σώσει ἀπ’ τὰ γεράματα. Ἀπ’ τὸ χάρο ποὺ τὸν τριγυρίζει. Ἀπ’ τὴν ἄλλη, τρέμει μὴ χάσει τὰ νειάτα του. Τὰ νειάτα ποὺ τόσο ἀπροσδόκητα ἀπέκτησε!

Τέλος εὐχαριστεῖ τὸ μονόφθαλμο Μάγο. Γυρίζει. Ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Ξαναβγαίνει στὸν Ἐπάνω Κόσμο.

Προχωρεῖ ἀργά. Ἀναποφάσιστα. Τραβάει γιά τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό.

Στὸ δρόμο μουρμουρίζει;

— Ὅχι. Δὲν θέλω νὰ ξαναγίνω ἐκεῖνος ποὺ ἤμουνα!

Τὴ στιγμή αὐτὴ περνάει ἐνα μικρὸ ποτάμι. Πετᾷει στὰ νερά του τὸ χάπι. Τὸ ἐξαφανίζει.

Προχωρεῖ ὅμως. Θέλει νὰ φτάσει στὴν κορφὴ τοῦ ψηλοῦ βραχώδικοι βουνοῦ. Νὰ δεῖ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἐτοιμοθάνατο—ὅπως νομίζει—φίλο του.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

Τὶ ἀπέγιναν ὁ Μπέιμπυ κι’ ἡ Χουχού;

Γιὰ θυμηθεῖτε: Τοὺς εἶδαμε νὰ κρύβουν τὸν Γκαούρ σὲ μιά μικρὴ σπηλιά. Κάτω ἀπ’ τὸ πῖσω μέρος τοῦ θεόρατου βουνοῦ. Ἀμέσως φεύγουν.

‘Ο μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας

ρένει γιά λίγο ἐκεῖ. Ὑστερα σέρνει δύσκολα τὰ γεροντικὰ του πόδια. Βγαίνει ἔξω. Παίρνει τὸ δρόμο γιά τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Θέλει νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένη του Ταταμπού. Νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ κάνει κακὸ στὴ Τζέιν.

Προχωρεῖ πολὺ-πολὺ ἀργά. Φτάνει μὲ μεγάλη προσπίθεια στὰ μισὰ τοῦ δρόμου. Ὅμως ἔχει ἀφάνταστα κουρασθεῖ. Εἶναι ἐτοιμὸς νὰ σωριαστῇ κάτω.

Μὰ στέκεται τυχερός.

Ξαφνικὰ παράξενος θόρυβος φτάνει στ’ αὐτιά του. Καὶ νὰ; Σὲ λίγες στιγμὲς ἀντικρύζει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ φαντάζει μπροστά του νέος, γερός, ὁμορφος!

Τὸ ζωηρὸ πρόσωπο τοῦ γερασμένου γίγαντα παίρνει ἔκφραση ἀνείπωτης χαρᾶς. Τὰ θολὰ γεροντικὰ μάτια του βουρκώνουν. Τὰ χλωμά ξεραμένα χεῖλια του τρέμουν. Ψιθυρίζει πονεμένα:

— Ταρζάν! Ἀδελφέ μου, Ταρζάν!

Τ’ ἀδύναμα κοκαλιάρικα πόδια του δὲν τὸν κρατᾶνε πιά. Σωριάζεται κάτω.

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύβει μὲ λαχτάρα. Τὸν σηκώνει:

Καὶ τὰ δικά του μάτια βουρκώνουν τώρα. Ἡ καρδιά τοῦ Ταρζάν σπαράζει. Πονεῖ ἀφάνταστα γιά τὴν κατάντια τοῦ ἄλλοτε τρομεροῦ γίγαντα.

Θέλει νὰ τὸν σώσει. Νὰ τὸν ξανακάνει νέο, γερό, πανώριο παλικάρι. Δὲν λογαριάζει ἂν ξαναγίνει κι’ αὐτὸς ὅπως ἦτανε.

Ἄντρας γερός, μὰ περασμένους
στά χρόνια!

Ὅμως αὐτὸ δὲν μπορεῖ πιά
νὰ γίνη!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
μετανοίωει τώρα πικρά. Δὲν ἐ-
πρεπε νὰ πετάξει τὸ μαῦρο χάπι
στά νερά τοῦ ποταμοῦ. Νοιώθει
τρομερὴ τύψη νὰ βασανίζει τὴν
ψυχὴ του. Ἀφόρητη ψυχικὴ ὀ-
δύνη! Ἀθιάζει τὸν ἴδιο του
τὸν ἑαυτό!

Καὶ νά: Γρήγορα παίρνει τραγι-
κὴ ἀπόφωση: Νὰ πεθάνει!

Λίγο πιο πέρα ξέρει πὼς βρί-
σκεται ἓνας βαθὺς λάκκος Γε-
μάτος ἀπαισίες, φαρμακερές κόμ-
πρες.

Ὁ Ταρζάν τρέχει κατὰ 'κεῖ.
Ἀτρόμητος, ὅπως πάντα, πέ-
φτει μέσα! Πάνω στά κρύα κορ-
μιά τῶν φιδιῶν.

Ἀλίμονο! Οἱ κόμπρες ἀρχί-
ζουν νὰ τὸν δαγκώνουν. Τὸ κορ-
μὶ τοῦ λευκοῦ γίγαντα πλημμυ-
ρίζει ἀπ' τὸ φαρμάκι τους.

Ὅμως τί παράξενο! Δὲν πε-
θαίνει!..

Νοιώθει μονάχα νὰ χάνει δυ-
νάμεις. Νὰ μεγαλώνει! Νὰ ξα-
ναόχεται στά χρόνια ποῦχε πρὶν.

Τὰ νειάτα, σὲ λίγες στιγμές,
ἔχουν φτερουγίσει ἀπὸ πάνω του.
Νὰ τί ἔχει συμβεῖ:

Τὸ μαῦρο χάπι τοῦ Νάχρα-
Ντοῦ ἦταν, ὅπως εἶπε, ξεραμένο
φαρμάκι κόμπρας. Αὐτὸ ἦταν
τὸ ἀντίδοτο ποὺ θὰ ἐξουδετέρω-
νε τὸ μαγικὸ φίλτρο «Χουχάγκα».

Ἔτσι, τώρα ποὺ οἱ κόμπρες
δάγκωσαν τὸν Ταρζάν, φέραν τὸ
ἴδιο ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ ποὺ θὰ
φερνε καὶ τὸ χάπι.

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμὴ πά-
νω ἀπ' τὸν ἀπαισιό λάκκο, πα-

*Ὁ Ταρζάν παίρνει τὴν ἀπό-
φασιν νὰ πεθάνει. Πέφτει στὸ
λάκκο μὲ τὶς φαρμακερές
κόμπρες.*

ρουσιάζεται τρομαγμένος ὁ Γκα-
ούρ.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ὁ Ἀρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας ἀντικρῶζει
ἓνα θᾶμμα:

Ὁ μελαφὸς γίγαντας δὲν εἴ-
ναι πιά ξαρωμένος κι' ἀσπρο-
μάλλης γέροντας. Ἐχει ξαναγί-
νει τώρα νέο, γερό, πανώριο πα-
λικάρη! Ὅπως ἦταν ἄλλοτε!

Ὁ Ταρζάν θυμᾶται τὰ λόγια
τοῦ Νάχρα-Ντοῦ:

— Ὅποιοι ἀπ' τοὺς δυὸ σας
καὶ νὰ πάρει τὸ φαρμάκι τῆς
κόμπρας, τὸ ἴδιο εἶναι. Ὁ ἓνας
θὰ γίνη μεσόκοπος κι' ὁ ἄλλος

νέο παλικάρι.

‘Ο Γκαουρ δὲν χάνει στιγμή. Σκαρφλώνει σβέλτος σ’ ἓνα γιγαντόσωμο δέντρο. Κόβει γερό χορτόσχοινο. Κατεβαίνει. Ρίχνει τὴ μιά του ἄκρη μέσα στο λάκκο.

— Δέσου μ’ αὐτό, ἀδελφέ μου. Θὰ σὲ τραβήξω ἐπάνω. “Αν πεθάνεις, θὰ σκοιωθῶ κι’ ἐγώ!
“Ετσι καὶ γίνεται.

Σὲ λίγο ὁ Ταρζάν βρίσκει ἔξω. Λευκὸς καὶ μελαφρὸς γίγαντας ἀγκαλιάζονται. Φιλιώνται μ’ ἀνείπωτη ἀγάπη.

“Η ἐπίδραση τοῦ μαγικοῦ φίλτρου «Χουγάγκα» ἔχει πιά περάσει. Οἱ δυὸ ἀδελφικοὶ φίλοι ξανάγιναν ὅπως τοὺς ξέρουμε.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κυττάζει τώρα μὲ θαυμασμό τὸ Γκαούρ.

— Σ’ εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου! Γιά μιὰ ἀκόμη φορὰ μούσωσες τὴ ζωή. Πέσ’ μου τὶ χάρη θέλεις κι’ ἐγὼ τὰ σοῦ κάνω; “Ο, τι ζητήσεις, θὰ γίνει...

‘Ο μελαφρὸς γίγαντας δὲν ἀποκρίνεται.

‘Ο Ταρζάν τὸν βοηθάει:

— Θέλεις νὰ παραιτηθῶ ἀπ’ τὸ θρόνο μου; Θέλεις νὰ γίνεις ἐσὺ ὁ “Αρχοντας τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας;

‘Ο Γκαούρ δὲν ἀποκρίνεται πάλι.

‘Ο λευκὸς γίγαντας συνεχίζει: — Θέλεις νὰ φύγω ἀμέσως ἀπ’ τὴν ἀγαπημένη μου αὐτὴ χώρα. Νὰ μὴ ξαναγυρίσω ποτές ἐδῶ;

Τὸ μελαφρὸ παλικάρι οὔτε κι’ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνοίγει τὸ στόμα.

‘Ο Ταρζάν στεναχωριέται:

— Πέσ’ μου λοιπὸν Γκαούρ!

Τὶ θέλεις νὰ κάνω γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀγάπη μου; Τὴν εὐγνωμοσύνη μου!

‘Ο ὑπέροχος “Ελληνας αὐτὴ τὴ φορὰ τ’ ἀποκρίνεται;

— Θέλω νὰ διώξεις ἀπ’ τὴ σπηλιά σου τὴν ξένη γυναῖκα. Θέλω νὰ συχωρέσεις τὴ Τζέιν. Θέλω νὰ ξαναγίνει ἡ καλὴ κι’ ἀγαπημένη συντροφισσά σου!

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό. Ψιθυρίζει χαμένα:

— Μὰ ἡ Τζέιν εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος ἐχθρὸς σου! Αὐτὴ σὲ πότισε μὲ τὸ φίλτρο τοῦ Μάγου. Αὐτὴ σὲ εἶχε κάνει γέρο. Καὶ τώρα ἐσὺ ζητᾷς νὰ τῆς κάνεις καλὸ; Ζητᾷς νὰ τὴν εὐεργετήσεις; Θέλεις...

‘Ο Γκαούρ δὲν ἀφήνει νὰ προχωρήσει:

— Καλέ μου Ταρζάν! Τὶ σημασία ἔχουν ὅλ’ αὐτά. “Αμα ἔνας ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὴ δύναμη ν’ ἀγαπάει τοὺς ἐχθρούς του, πῶς θὰ μπορέσει νὰ τοὺς κάνει φίλους του;

‘Ο λευκὸς γίγαντας τὸν κυττάζει τώρα μὲ πιότερο ἀκόμα θαυμασμό: Τοῦ ξαναλέει λόγια ποὺ κι’ ἄλλοτε τοῦχε πεί:

— Γκαούρ! Εἶσαι ἀπάνταστα ὑπέροχος! Τὸ ψυχικὸ σου μεγαλειὸ λάμπει σὰν ἥλιος! Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου θαμπώνουν! Δὲν ἔχω τὴ δύναμη νὰ σ’ ἀντικρύσω!.. “Αἰμόνο! Πόσο λυπᾶμαι πού δὲν γεννήθηκα κι’ ἐγὼ “Ελληνας!

.

Σὲ λίγο κι’ οἱ δυὸ γίγαντες μαζὶ τραβᾶνε κατὰ τὴ Δύση...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ὁ τρομερὸς Ποκοπίκο τριγυρίζει ἀπὸ ὄρες στὴ Ζούγκλα. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ψάχνει νὰ βρεῖ τὴν πανώρια μελαψή Ἑλληνίδα.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ καλόκαρδος Μπέϊμπυ. Μαζί μὲ τὴ μελιστάλακτη Χουχού. Κι' αὐτοὶ ζητᾶνε μάταια τὴ χαμένη Ταταμπού.

Ἔτσι τυχαία συναντιῶνται ἄπαν.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» κατσουφιάζει. Τὸ σαράκι τῆς ξήλειας τοῦ δαγκώνει τὴν καρδιά. Φαντάζεται πὼς ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν καὶ ἡ κοντόχοντρη πυγμαία, ἔχουν βγεῖ ραντεβουδάκι. Καμώνεται πὼς στρίβει τ' ἀνύπαρκτο μουστάκι του. Μουρμουρίζει εἰρωνικά:

— Πολὺ σᾶς γουστάρω. ἄδερφέ μου!

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού θέλει νὰ τὸν πικάρει.

Τοῦ τονώνει τὴν ὑποψία:

— Καλὲς τί κακὸ εἶναι τοῦτο μὲ σένα! Ὅπου νὰ πάω, ἀπὸ πίσω θὰ μὲ παίρνεις; Ὅχι, βρ' ἄδερφέ! Δὲν μπορεῖ κανένας νά... παρεξετραπεῖ λιγάκι! Μὲ συγχωρεῖτε κύδλας!

Ὁ Ποκοπίκο τὴν καρφώνει μὲ μιὰ ματιά του:

— Μωρὴ μαμζέλ μὲ ἀπατεῖς! Λάβε τὸ λοιπὸν μέτρα παθητικῆς ἀεραμύνης. Ἀντιλοβοῦ ἐξόλοκλήρου;

Τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Ἀναφωνεῖ:

— Κατόπιν τούτου δέον νὰ πεθάνεις ἀσκαρδαμυχτὶ καὶ τελεσφόρως!

Ἡ Χουχού τὰ χρειάζεται:

— Ἀμάν, Ποκοπικάκι μου! Λυπήσουμε τὴν καψερή! Ἀνύπαντρο κορίτσι εἶμαι!

Ὁ Μπέϊμπυ καὶ πάει νὰ πεῖ κι' αὐτὸς.

Ὁ τρομερὸς νάνος εἶναι ἀνένδοτος:

— Σκασμὸς ἀμφοτέροι! Καθότι θὰ ἀποθάνετε... ντούμπλεξ!

Ἡ μαύρη βεντέττα βάζει τὰ κλάματα:

— Γιατί, ἀγάπη μου; Γιατί χρυσὸ μου;

Ὁ Ποκοπίκο ἐξηγεῖ:

— Καθότι τυγχάνω μοβόρος κι' ἐφαρπάζομαι ἐπείγοντως!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χί, χί, χί! Χί, χί, χί! Καὶ βέβαια καὶ βεβαιότατα!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ζυγίζει τὴ χατζάρα στὸ κεφάλι του. Πρὶν τὴν κατεβάσει, τὸν συχωράει:

— Μάγκα, αἰωνία σου ἡ μνήμη!

Ὁ Μπέϊμπυ τραβιέται λίγο. Ἡ σκουριασμένη λεπίδα ἀστοχεῖ. Περνάει ξυστὰ στ' αὐτὸ του. Τὸ φονικὸ δὲν γίνεται.

Ὁ Ποκοπίκο βλαστημάει:

— Νὰ πάρει ὁ διάβολος! Ἡ χατζάρα μου ἔπαθε... ἀφλογιστί!

Προσθέτει ἀμέσως:

— Κατόπιν τούτου σοῦ ἀπονέμω χάρη. Ζῆσε μίστερ Φάβα! Ζῆσε νὰ κάνεις... Πάσχα.

Ὁ Μπέϊμπυ ξεκαρδίζεται πάλι στὰ γέλια:

— Χί, χί χί! Καὶ βέβαια καὶ βεβαιότατα.

*Τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας ἔχει
μεταμορφώσει πάλι τοὺς δύο
γίγαντες.*

Ὁ νάνος τὸν κυττάζει μὲ
σμπόνια :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ
μου ! Πρέπει νὰ κυτταχτεῖς σὲ
κτηνίατρο. Κι' ἄλλοτε στόχω
πεῖ : Πάσχεις ἀπὸ . . . πλατυ-
ποδία τοῦ ἐγκεφάλου !

• Καὶ γιὰ νὰ μὴ ξεχνάει τὴν
τέχνη, τοῦ σκάει τ' ἀπαράιτητο
στιχάκι :

— « Ἐνὰ ἀπορῶ κι' ἐξίσταμαι :
Πῶς ὁ Ταρζάν, ὠϊμένα,
ἐβγαλε τέτοιο . . . «λάχανο»,
παιδί μου σὰν καὶ σένα ! »

Ἄλιμονο ! Δὲν προφταίνει νὰ
τελειώσει τὸ στιχάκι...

Ἡ Χουχού βγάξει τρομαγμέ-
νο ξεφωνητό :

— Βοήθεια !

Τὰ μάτια τοῦ Ποκοπικό γουρ-
λώνουν. Ἀντικρῶζει κατὶ ἀφάν-
ταστα τρομαχτικό :

Εἰν' ἓνα τεράστιο καβούρι
τῆς στεριάς. Παράξενο καὶ σπά-
νιο θεριό !

Τὸ μαλλιαρὸ καβούρι τοῦ ἔνα
μέτρο ψηλὸ. Τρεῖς ἄνθρωποι
δὲν θὰμποροῦσαν νὰ τ' ἀγκα-
λιάσουν.

Χοντρά κι' ἀγκαθωτὰ πόδια
δεξιὰ κι' ἀριστερά. Μπροστὰ
δὺο μεγάλες τρομερὲς δαγκά-
νες !

Τὸ πιὸ ἀπαίσιο καὶ φορητὸ
τέρας τῆς Ζούγκλας ! Στ' ἀντί-
κρουσμά του παγώνει τὸ αἷμα ἄν-
θρώπων καὶ θεριῶν !

Καὶ νά : Μὲ τῖς τρομαχτικὲς
δαγκάνες τοῦ ἀρπάζει τὸν Μπέ-
ϊμπυ.

Τὸ ἄμοιρο παιδί δοκιμάζει ἀ-
φάνταστο τρόμο ! Τρελλὴ φρίκη !
Οὐρλιάζει δαιμονισμένα.

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει τὸ τέ-
ρας μὲ θαυμασμό. Ξερογλύφε-
ται :

— Ὁραῖα καβούρια αὐτά, ἀ-
δερφέ μου ! Πόσο νάχουν ἡ δοκά !

Τὸ θεριὸ γυρίζει τώρα. Ξεκι-
νᾷ μὲ τὸ Μπέϊμπυ στὶς δαγκά-
νες. Τραβάει γιὰ τὴ φωλιά του.
Ἐκεῖ θὰ τὸν καταβροχθίσει.

Ἡ Χουχού κλαίει καὶ χτυπιέ-
ται :

— Πῶ, πῶ, τί γλέπουνε τὰ
μάτια μου ! Ποτὲ δὲν θὰ ξανα-
φῶ καβούρι ! Μαγαρισμένα
πράγματα !

Ὁ νάνος σοβαρεύει τώρα. Ἀ-
φήνει στὴν πάντα τ' ἀστεῖα. Τρα-
βάει τὴ θρυλικὴ του χατζάρα.

Τρέχει. Φτάνει τὸ τεράστιο κα-
βούρι—θεριό. Γιά λίγες στιγμὲς
τὸ φέρνει βόλτα, φαίνεται δι-
σταχτικός. Ἀναποφάσιτος!...
Τέλος μ' ἓνα τολμηρὸ πήδημα
βρίσκεται πάνω στὸ μαλλιάρο
καβούκι τοῦ τέρατος. Οἱ δαγκά-
νες τοῦ καβουριοῦ δὲν μποροῦν
νὰ τὸν φτάσουν.

Ὁ Ποκοπίκο βάζει τώρα α'
ἐνέργεια τὸ σχέδιό του. Σηκώ-
νει τὴ χατζάρα. Τὴν κατεβάζει
ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ. Μὲ κάμ-
ποσα χτυπήματα κόβει τέσσερα
ποδάρια. Ὅλα ὅσα βρισκόντου-
σαν στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ κα-
βουριοῦ. Ἀμέσως ξαναπηδάει
κάτω. Ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Τώρα θά σπάσουμε πλάξ.

Τὸ ἀπαίσιο τερας ἀνοίγει τίς
δαγκάνες του. Παρατάει τὸ θύ-
μα. Τώρα τοῦχουν μείνει μονά-
χα τὰ τέσσερα ἀριστερά ποδά-
ρια. Μ' αὐτὰ πασχίζει νὰ τρέ-
ξει. Νὰ φύγει. Νὰ σωθεῖ.

Ἀλίμονο ὅμως! Δὲν καταφέρ-
νει παρὰ νὰ γυρίζει σὰν σβούρα.
Ἐκεῖ, στὴν ἴδια θέση πού βρί-
σκεται.

Ὁ νάνος τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ!
Πιάνει τὸ χερί τῆς Χουχούς.
Τοῦ Μπέϊμπι. Τους τραβάει νὰ
κάνουν βόλτες γύρω ἀπ' τὸ τέ-
ρας. Αὐτὸς κρατᾷ τὴ χατζάρα
ψηλά. Τραγουδάει:

— *Γύρω-γύρω ὅλοι*

στὴ μέση τὸ Μανώλη!

*Κι' ἡ χατζάρα μου δερθῇ,
φτού της νὰ μὴ βασκαθεῖ!*

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἐν-
θουσιασμένη! Κάνει κοπλιμέντα
σὸν Ποκοπίκο:

— Εἶσαι σπουδαῖος, πού τρο-
μάρα νὰ σοῦρθεῖ! Εἶσαι ὑπέρο-

χος, πού κακὸ χρόνο νάχεις! Μὲ
συγχωρεῖτε κυδλας!

Τὸ τεράστιο καβούκι τῆς
στεριάς συνεχίζει τὸν τρελλὸ μα-
νιασμένον χορὸ του. Οὔτε μπρο-
στά, οὔτε πίσω μπορεῖ νὰ πάει.
Οὔτε δεξιὰ, οὔτε ἀριστερά. Θὰ
γυρίζει ἔτσι σὰν σβούρα. Μέχρι
πού νὰ ψοφήσει!

ΑΤΕΛΕΙΩΤΕΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει γίνει ἥρωας.
Διατάζει:

— Ἀρκεῖ. Τώρα πρέπει νὰ
παγαίνουμε!

Ἀφήνουν τὸ τρομερὸ καβού-
ρι. Ὁ νάνος κι' ἡ πυγμαία προ-
χωροῦν. Ὁ Μπέϊμπι τοὺς ἀκο-
λουθεῖ. Ὅμως τρικλίζει σὰν με-
θυσμένος. Παραπατάει, σκοντά-
φτει στὶς πέτρες. Κινδυνεύει νὰ
σωριαστεῖ κάτω. Ἡ ἔκφρασή
του εἶναι παράξενα σοβαρὴ τώ-
ρα. Δὲν ἔχει πιά τὸ παλιὸ ἡλί-
θιο ὕφος. Κάποια σπουδαία ἀλ-
λαγὴ ἔχει γίνει στὴν ὑπαρξή
του.

Ἡ Χουχὸν χοροῖδεύει:

— Καλὲ γιατί τρικλύζεις, χου-
σό μου; Μπὰς καὶ μέθυσες ἀπ'
τὴ λαχτάρα σου;

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει με-
ταμορφωθεῖ. Δὲν εἶναι ἡλίθιος
τώρα. Δὲν κάνει: «Χί, χί, χί.»
Δὲν λέει: «Καὶ βέβαια καὶ βε-
βαιότατα.» Ἡ στάση του δὲν
εἶναι κωμικὴ. Οὔτε ἡ ἐμφάνισή-
του γελοία...

— Δὲν ξέρω τι ἔχω πάθει!
Θαρρὼ πὺς δὲν βλέπω καλά.
Γι' αὐτὸ σκοντάφτω...

Ὁ Ποκοπίκο γελάει:

— Κρίμμα ποῦχεις καὶ τέσσε-

ρα μάτια, φουκαρά!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος. Ὑστερα σηκώνει τὰ χέρια. Πιάνει τὰ γυαλιά πού φοράει. Τὰ βγάζει.

Καὶ νά: Τὸ πρόσωπό του φωτίζεται παράξενα. Μὲ γυμνὰ τώρα μάτια κυττάζει λαίμαργα. Πότε κοντά. Πότε μακριά...

Ξεφωνίζει τρελλὸς ἀπὸ χαρά:

— Βλέπω! Βλέπω! Ξανάβρα τὸ φῶς μου! Τὰ γυαλιά πού φοροῦσα μ' ἔκαναν νὰ σκοντάφτω!

Ὁ Ποκοπίκο σοβαρεύει. Γυρίζει στὴ Χουχού:

— Γενικὴ ἀνακαίνιση ὁ Ἀμπλαυμπλας! Ἀκατανόητο πράμμα!

Ἡ πυγμαία ἀναστενάζει:

— Ἀλήθεια! Τὸν γλέπεις χρυσό μου; Πολὺ νοστιμούλικος γίνηκε, πού κακοχρόνο νάχει!.

Πραγματικά ὁ Μπέϊμπυ, σὲ λίγες στιγμὲς μέσα, ἔχει γίνει ἀγνώριστος.

Κι' ὅμως δὲν πρόκειται γιὰ κανένα μυστήριο. Τὸ πράμμα εἶναι πολὺ ἀπλό:

Ὁ Γιὸς τοῦ Ταρζάν εἶχε περάσει μικρὸς κάποτε, μιά μεγάλη τρομάρα. Δυνατὸ ψυχικὸ κλονισμό.

Ἕνας πεινασμένος κροκόδειδος τὸν ἄρπαξε στὶς τρομερὲς μασέλες του. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκότωσε τότε τὸ θερίο. Ἔσωσε τὸ γιό του. Ὅμως ἡ λαχτάρα πού πέρασε ὁ Μπέϊμπυ, ἄφησε τὰ σημάδια της. Τὸν ἔκανε κουτό, χαζό, γελοίο. Τεῦ λιγότεψε καὶ τὴν ὄραση. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ φορέσει γυαλιά.

Ἡ γιάτρισσα Χούλχα εἶχε πεῖ τότε:

— Κανένα ἀπ' τὰ θαυματουργὰ βοτάνια μου δὲν μπορεῖ νὰ γιαιτρέψει τὸ παιδί. Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν θὰ ξαναγίνει ὅπως ἦτανε, μόνο ἂν τύχει νὰ ξαναπεράσει ποτὲ, μιά τόσο μεγάλη τρομάρα. Τὰ κούζουρια πού τοῦμειναν ἀπ' τὴ μιά, θὰ γιαιτρευτοῦν ἀπ' τὴν ἄλλη...

Αὐτὸ κι' ἐγίνε.

Τὸ τεράστιο καβούρι τῆς στεριάς μὲ τὶς δαγκάνες του, ἔφερε τρομαχτικὸ ψυχικὸ κλονισμό στὸν ἄμοιρο Μπέϊμπυ. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ἐκεῖνο πού τὸν ξανάκανε πάλι ὁμορφο. Ἐξυπνο καὶ σοβαρὸ παλικάρι. Ἀντάξιο γιὸ τοῦ μεγάλου καὶ δοξασμένου πατέρα του. Τοῦ Ταρζάν.

Ὅλοι μαζί τώρα ξεκινοῦν. Τροβᾶνε κατὰ τὴν δέση. Παίρνουν τὸ μονοπάτι γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας.

Στὸ δρόμο ὁ Ποκοπίκο φυσάει καὶ ξεφυσάει. Κυττάζει κάθε τόσο λοξὰ τὸ μεταμορφωμένο Μπέϊμπυ. Σὲ μιά στιγμή ψιθυρίζει στὴ Χουχού:

— Μωρή Μωμζέλ...

— Τ' εἶναι βρέ;

— Σὰν πολὺ τσίφτης δὲν γίνηκε ὁ λεγάμενος;! Κοντεύει νὰ μὲ φάει στό .. Τσακπινιλίκι!

Ἡ μελιστάλαχτη «βεντέττα» χαμογελάει:

— Ἀμῆε! Τώρα εἶναι ὅπως λέει καὶ τὸ λαϊκὸν ᾠσθημα: *Μάγξ καὶ ὁμορφόπαις!*

Μὲ συγχωρεῖται κιόλας!

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ

Μὲ τ' ἀκούραστα φτερά τῆς φαντασίας μας, φτάνουμε πρῶ-

τοί ἑμεῖς στὴ σπηλιά τοῦ Ταρ-
ζάν.

Ξαναβρίσκουμε τὴ Τζέιν ὅπως
τὴν ἀφήσαμε: Ἐτοιμάζεται νὰ
κάψει ζωντανή τὴν ἄμοιρη Ζο-
λιάγκα.

Ὅχι ὅμως! Ὁ καλὸς Θεὸς ἐ-
πεμβαίνει. Σαφνικὰ γρήγορο ἀν-
θρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται.
Ἡ πανώρια μελαψὴ Ταταμποῦ
φτάνει λαχανιασμένη.

Ἀπὸ μακρὰ βλέπει τὸ κακὸ
πὺν πρόκειται νὰ γίνεῖ. Φωνάζει
ἀγρία:

—Μὴ Τζέιν! Μὴ κάνεις αὐ-
τὸ τὸ ἐγκλημα!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρα βρί-
σκει τὴν πανώρια Ἑλληνίδα στὸ
πόδι. Ἡ Ταταμποῦ σωριάζεται
κάτω.

Ὅμως νά: Ἡ ὑπέροχη παρ-
θένα τῆς Ζούγκλας, καθολου
δὲν λογαριάζει τὴν τραγικὴ θέ-
ση της. Δὲν δίνει σημασίαν στὸ
αἷμα ποὺ τρέχει ἀπ' τὴν πλη-
γὴ της. Μόνο παρακαλᾷ τὴ
Τζέιν:

—Μή, ἀδελφή μου! Μὴ κά-
νεις κακὸ στὴν ἀπροστάτευτη
αὐτὴ κοπέλλα! Ἄν ἡ ψυχὴ σου
διψᾷ γιὰ αἷμα, σκότωσε ἐμένα!

Ἡ λευκὴ συντροφίσσα τοῦ
Ταζάν μένει γιὰ λίγες στιγμὲς
ἀκίνητη. Μαρμαρωμένη. Τὸ φο-
νικὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπ' τὸ
χέρι της. Πέφτει κάτω.

Ἡ καλωσύνη τῆς Ταταμποῦ
τὴν ἔχει ἀφοπλίσει. Σιγὰ—σιγὰ
συνέρχεται. Νοιώθει ἀφάνταστη
τύψη. Φοβερὴ ντροπὴ γιὰ τὸν
ἑαυτὸ της.

Τὸ ὑπέροχο ψυχικὸ μεγαλεῖο
τῆς πανώριας Ἑλληνίδας, θαμ-
πώνει τὰ γὰτία μάτια της. Τὰ

**Ἡ Χουχού ζηλεύει. Ἀρπάζει
τὸν Ποκοπίνο. Τὸν φιλάει...
κινηματογραφικά**

μάτια ποῦχουν συνηθίσει νὰ βλέ-
πουν μονάχα στὸ σκοτάδι. Στὸ
σκοτάδι τῆς κακίας!

Τὸ ἅγιο φῶς τῆς καλωσύνης
πλημμυρίζει τώρα τὴν καρδιά
τῆς Τζέιν. Ζηλεύει τὴν ἀνωτε-
ρότητα τῆς Ταταμποῦ. Θέλει νὰ
γίνει κι' αὐτὴ ἴδια μ' ἐκείνη! Ἄν
μπορέσει, νὰ τὴν ξεπεράσει
κιόλας!

Καὶ νά: Λύνει ἀμέσως τὴν
ἄμοιρη Ζολιάγκα. Τὴ βοηθάει
νὰ σηκωθεῖ. Τὴ φιλάει μ' ἀγά-
πη στὸ μέτωπο:

—Πήγαινε, κοπέλλα μου! Σὲ
συγχωρῶ γιὰ τὸ κακὸ πὺν μοῦ-
κάνεις! Συγχώρεσέ με κι' ἐσύ!...

Καλά θά είναι νά μή ξαναῖδω-
θοῦμε ποτέ!

Ἡ Ζολιάγκα δέν πιστεύει στ'
αὐτιά της. Ξεκινάει ἀτότομα.
Τρέχει τρομαγμένη. Φεύγει...

Ἡ Τζέιν φτάνει κοντά στήν
πονεμένη Ταταμπού.

— Συχώρεσέ με, ἀδελφή μου!
Κάποιος κακὸς δαίμονας εἶχε
φωλιάσει στήν καρδιά μου. Αὐ-
τός μ' ἐσπρωχνε νά κάνω ὅσα
ἐγκλήματα ἔκανα. Τώρα ἐσὺ κα-
τάφερες νά τὸν διώξεις. Νά μὲ
λυτρώσεις ἀπ' τὴ φριχτὴ τυραν-
νία του. Λυπήσουμε Ταταμπού.
Μὴ μὲ μισήσεις!

Τὰ μάτια τῆς πανώριας Ἑλ-
ληνίδας βουρκώνουν. Τὴν κυττά-
ζει μ' ἀνείπωτὴ γλύκα. Χαμογε-
λάει πονεμένα. Ψιθυρίζει:

— Σ' ἀγαπῶ Τζέιν! Ὅτι κι'
ἂν μοῦ κάνεις, θά σ' ἀγαπῶ!
Δέν μπορῶ... Δέν ξέρω νά μισή-
σω!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
σκύβει. Σηκώνει μ' ἀφάνταστη
δυσκολία τὴν τραυματισμένη
Κόρη. Τὴ φέρνει στὴ σπηλιά.

Πλένει τὴν πληγὴ τοῦ ποδα-
ριοῦ της. Βάζει πάνω μιὰ ἀσπρὴ
αἰολοφή. Τὴ δένει μὲ καθαρὴ γάζα.

Σὲ λίγο ἡ Ταταμπού καταφέρει
νά σηκωθεί.

Οἱ δύο γυναῖκες ἀγκαλιάζον-
ται. Φιλιῶνται μ' ἀδελφικὴ ἀγά-
πη. Ξεσπᾶνε σ' ἀκράτητους λυγ-
μούς.

Τέλος παίρνουν τὴν ἀπόφαση:
Θά φύγουν ἀμέσως. Θά τρέ-
ξουν στήν καταπακτὴ τοῦ Νά-
χρα—Ντού. Θά ζητήσουν ἀπὸ τὸ
μονόφθαλμο Μάγο μιὰ χάρη:
Νά ξανακάνει τὸν Γκαοῦρ καὶ
τὸν Ταρζάν ὅπως ἦταν πρὶν..

Δέν προφταίνουν δμως! Τὴν

ἴδια στιγμὴ βήματα ἔξω ἀπ' τὴ
σπηλιά. Γνώριμες φωνές. Εἶναι
ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας. Μαζί του κι' ὁ θρυ-
λικὸς Ἕλληνας γίγαντας.

Ἡ Τζέιν κι' ἡ Ταταμπού
κυττάζουν κατάπληκτες. Τὸ θάμ-
μα ἔχει γίνει. Ὁ Ταρζάν δέν
εἶναι πιά εἰκοσάχρονο παιδαρέ-
λι. Ὁ Γκαοῦρ δέν εἶναι ὀγδον-
τάτης γέρος.

Ὁ λάκκος μὲ τὶς κόμπρες εἶ-
χε κάνει τὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ
μεταμόρφωση.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
χύνεται τρελλὴ στὴν ἀγκαλιὰ
τοῦ λευκοῦ γίγαντα:

— Ταρζάν! Ἀγαπημένε μου!
Συχώρεσέ με!

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ Ταταμ-
πού: Πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ
μελαφοῦ γίγαντα:

— Γκαοῦρ! Ἀγαπημένε μου!
Συχώρεσέ τη.

Τὸ δυὸ ζευγάρια ἀλλάζουν λό-
για ἀγνῆς ἀγάπης. Φιλιῶνται
τρυφερά.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φτάνει στ'
ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς ὁ Ποκοπί-
κο.

Πίσω του ἡ Χονχοῦ. Τελευ-
ταῖος ὁ μεταμορφωμένος Μπέτιμ-
πυ.

Ὁ νάνος ρίχνει μιὰ ματιὰ στοῦ
ἐσωτερικοῦ. Ἀντικρύζει τοὺς γί-
γαντες ἀγκαλιασμένους μὲ τὶς
πανώριες συντρόφισσές τους. Ἀ-
κούει τὰ γλυκὰ λόγια τους. Τὰ
φιλιὰ τους.

Γυρίζει στὴν παρέα του:

— Πᾶμε παιδιά. Λάθος κάνα-
με. Ἐδῶ δέν εἶναι ἡ σπηλιά τοῦ
Ταρζάν...

Ἡ Χονχοῦ παραξενεύεται:

— Ἀλλὰ τί εἶναι, χρυσό μου;

— Έργοστάσιο.... Σοροποποιίας!

Ἡ πυγμαία κυττάζει στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Βλέπει τὰ δυὸ ζευγάρια. Νοιώθει ἀφάνταστη ζήλεια.

Κάνει ξαφνικὴ γρήγορη κίνηση. Ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο. Τὸν φιλάει μὲ λαχτάρα στὸ μάγουλο:

— Μάτς—μούτς! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» παρεξηγιέται. Τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Ἐτοιμάζεται νὰ τῆς θερίσει τὸ κεφάλι. Στρογγυλίζει ἀγρια:

— Δεῦτε τελευταῖον ἀπασιμόν! Αἰωνία σου ἡ μνήμη! Ὁλέ!

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ:

Διαβάστε τὸ ἐπόμενο τεῦχος ἀριθ. 4

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 4 Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιὰ τὴν σύνταξη καὶ ἔκδοση: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα:

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἕνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν ἢ Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αγαπημένοι μου φίλοι κι' εχθροί :

Σας ευχαριστώ που διαβάσατε κι' αυτό τό τεύχος.

Ποτέ δεν θά ξεχάσω την αγάπη που δείχνετε, και την υποστήριξη που κάνετε στο πτωχό αυτό Περιοδικό. Το Περιοδικό σας.

Με μεγάλη χαρά σας πληροφορώ πως ό «ΓΚΑΟΥΡ—TAPZAN» εβδομάδα με εβδομάδα κυκλοφορεί καλύτερα κι' απλώνεται στα Έλληνόπουλα.

Αμέτρητα γράμματα φτάνουν στο γραφείο μου. Αγόρια και κορίτσια γράφουν μ' ενθουσιασμό για τ' αγαπημένο τους τεύχος.

Εξαιρετική κίνηση άρχισε και στο μεγάλο πατριωτικό μας διαγωνισμό.

Τά περισσότερα γράμματα είναι υπέροχα ! Η αγάπη για τη δοξασμένη κι' αθάνατη Πατρίδα μας, ξεχειλίζει σ' αυτά. Αδύνατο να πιστέψει κανείς πως τά γράφουν παιδιά.

Έδειξα μερικά απ' αυτά τά γράμματα σέ φίλους μου δασκάλους και καθηγητές. Τά διάβασαν και τρίβαν τά μάτια τους. Ένας απ' αυτούς ό καθηγητής Κ. Π. μου είπε :

— Είσαι τρομερός, αγαπητέ μου ! Έχεις άφθαστη ικανότητα να έμπνέεις, να ενθουσιάζεις, να φανατίζεις τά Έλληνόπουλα. Άν και στά Σχολεία έγραφαν τέτοιες εκθέσεις, δεν θάμενε κανένας που να μη πάρει άριστα !

Τού απάντησα :

— Εκείνος που έμπνέει, ενθουσιάζει και φανατίζει τά παιδιά, δεν είμαι εγώ. Είναι ό υπέροχος Γκαούρ ! Αυτός με τίς

Σας Όμιλεί
ό Κος Νίκος

πράξεις του δίνει τό καλό παράδειγμα. Όλα τά Έλληνόπουλα θέλουν να του μοιάσουν. Να φτάσουν κι' αυτά τό ψυχικό του μεγαλείο !

Καλά δεν του είπα ;

Εξαιρετική κίνηση παρουσιάζουν κι' οι Όμάδες Γκαουρικών και Ταρζανικών. Μέχρι τη στιγμή που σας γράφω, περισσότερες είναι οι Ταρζανικές όμάδες.

Στό σημείο αυτό πρέπει να κάνω μιά τροποποίηση :

Πρώτον καταργούνται οι όνομαστές Σ.Ε.Γ. και Σ.Ε.Τ. Τώρα τίς όμάδες μας θά τίς λέμε :

α) ΦΙΛΙΚΗ ΟΜΑΣ ΓΚΑΟΥΡΙΚΩΝ «Φ.Ο.Γ.».

β) ΦΙΛΙΚΗ ΟΜΑΣ ΤΑΡΖΑΝΙΚΩΝ «Φ.Ο.Τ.»

Δεύτερον. Τέτοιες Φιλικές 'Ομάδες Γκαουρικών ή Ταρζανικών, μπορείτε νά φτιάχνετε, ελεύθερα, όσες θέλετε σέ κάθε συνεικία, πόλη, ή χωριό. Μέ τόν ίδιο πάντοτε όρο : Κάθε ομάδα Φ.Ο.Γ. ή Φ.Ο.Τ. γιά νά γίνει, πρέπει νά μαζευτούν τουλάχιστον έπτά παιδιά.

Τρίτον. 'Ο 'Αρχηγός, ό 'Υπαρχηγός, ό Ταμίας και ό Γραμματέας, πρέπει νά εγαίνουν μέ εκλογές. Θά ψηφίζουν όλα τά μέλη της 'Ομάδας.

Σέ μένα θά στέλνετε **καθαρογραμμένα** τά όνόματα και τις διευθύνσεις σας. Προσέχτε κι' αυτό : 'Όποια 'Ομάδα στείλει κατάσταση πού νά έχει έστω κι' ένα φεύτικο μέλος, δέν θά εγκρίνεται. Ούτε θά δίνουμε σέ κανέναν **άπ'** όλη τήν ομάδα ταυτότητα.

Επίσης πολλά παιδιά μού γράφουν πώς δέν είναι ούτε Γκαουρικοί, ούτε Ταρζανικοί. 'Αλλά είναι ... **Ποκοπικικοί**.

"Ας φτιάξουν λοιπόν κι' οι Ποκοπικικοί τις 'Ομάδες τους. Αυτές θά τις λέμε Φ.Ο.Π. Δηλαδή : **«ΦΙΛΙΚΗ ΟΜΑΣ ΠΟΚΟΠΙΚΙΚΩΝ»**.

Τά τυπογραφέα 'Αδελφών Καΐτατζή, 'Αναξαγόρα 20, τυπώνουν τις καλλιτεχνικές ταυτότητες των Γκαουρικών, Ταρζανικών και Ποκοπικικών.

Σέ λίγες μέρες θά σάς τις μοιράσουμε.

Κάθε ταυτότητα έχει θέση γιά φωτογραφία. 'Όσα παιδιά μπορούν άς μού στείλουν μιά φωτογραφία τους. 'Όσοι δέν μπορούν, δέν πειράζει. Τήν κολλούν άργότερα μόνοι τους πάνω στήν ταυ-

τότητα πού θά πάρουν.

"Όσοι αποκτήσουν ταυτότητα, θά έχουν τό δικαίωμα ν' αγοράζουν από τά γραφέα μας όλα τά τεύχη (έκτος άπ' τό τελευταίο πού θά κυκλοφορεί στά περίπτερα) πρós 1.500 δραχμές τό ένα. Επίσης ή ταυτότης θά έχει επάνω και έναν αριθμό. Αυτός θά είναι ό αριθμός τού δικού μας Μητρώου πού καταχωρούμε τά όνόματά σας. Έτσι, από τόν αριθμό της ταυτότητάς σας, θά μπορείτε νά βλέπετε ποιοί είναι περισσότεροι. Οι Γκαουρικοί ή οι Ταρζανικοί ;

"Ένα παιδί μού γράφει τά εξής φοβερά : Είναι, λέει, πτωχό και λυπάται πού δέν έχει δυνάμεις νά γραφτεί σέ 'Ομάδα. Γιατί δέν μπορεί νά πληρώνει τόση μεγάλη συνδρομή, 130.000 ή 85.000 δραχμές τό χρόνο !

Θεέ μου ! Ποιός είπε τέτοιο πράμμα ! Οι 130.000 ή οι 85.000 δραχμές είναι συνδρομές γιά τό Περιοδικό. Γιά όσους δηλαδή μένουν σέ μέρη πού δέν πηγαίνει τό τεύχος. Και θέλουν νά τούς τό στέλνουμε έμεις. **Τά μέλη των 'Ομάδων δέν πληρώνουν καμιά συνδρομή**. Καμιά απόλύτως. Ούτε μιά πεντάρα !

Οι 'Ομάδες δέν έχουν Ταμία γιά νά μαζεύει συνδρομές. 'Αλλά γιά τούς έράνους πού θά κάνουν τά παιδιά μεταξύ τους γιά ν' αγοράσουν σημαία, ή ό,τι άλλο σχετικό τούς χρειάζεται.

Μεγάλη κίνηση επίσης παρατηρείται και στό σπίτι μου της έδου 'Αγίου Μελετίου 93. Μικροί και μεγάλοι φίλοι μου, έρχονται νά μέ γνωρίσουν, νά μέ συγχάσουν και νά κουβεντιάσουμε μαζί

για τὸ ἀγαπημένο τους Περιοδικό.
Αὐτὸ μὲ τιμᾶ, μὲ συγκινεῖ, ἀλλὰ καὶ . . . μὲ καθυστερεῖ ἀπὸ τὸ γράψιμο.

Γι' αὐτὸ πληροφοροῦ τὸς καλοὺς φίλους ποὺ θέλουν νὰ μὲ γνωρίσουν, ὅτι θὰ τοὺς δέχομαι μὲ χαρὰ στὸ σπίτι μου. Ἀγίου Μελετίου 986, μόνο κάθε Κυριακὴ ἀπὸ τῆς 9 π.μ. μέχρι τῆς 1 μ.μ.

Ἔτσι θὰ μπορῶ νὰ γράψω ἡσυχος ὅλη τὴ βδομάδα.

Οἱ φωτογραφίες μου τυπώθηκαν, θὰ στείλω σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ εἶχαν λύσει τὸ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ». Ἐπίσης καὶ τ' ἐκείνους ποὺ μοῦ ἔκαναν τὴν τιμὴ νὰ ζητήσουν μὲ ἐπιστολὲς τους.

Ὅσοι ἄλλοι φίλοι θέλουν, μποροῦν νὰ μοῦ γράψουν, ἢ νὰ περάσουν ἀπ' τὸ σπίτι μου μιὰ Κυριακὴ ἀπὸ 9-1 μ.μ., ὅπως εἶπαμε. Θὰ τοὺς δώσω εὐχαρίστως φωτογραφία μὲ ἰδιόχειρὴ ἀφιέρωση. Παρατηρῶ πὼς πολλοὶ Ταρζανικοὶ μοῦ γράφουν δειλᾶ, διστακτικὰ μὲ κάποια συγχρότηση. Μὲ κάποιοι

παράπονο. Ὅπως δηλαδὴ μιᾶνε τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ στὴν κακιὰ μητρύ τους.

Ὁ Ἀρχηγὸς μάλιστα μιᾶς ὀμάδας Ταρζανικῶν, μοῦ γράφει κι' αὐτὰ ἀκριθῶς τὰ λόγια : «Μᾶς συγχωρεῖς κ. Ρούτσο, ποὺ ἡ μοῖρα μᾶς ἔκανε Ταρζανικοὺς».

Μὰ, παιδιὰ μου ! Τέτοια ἰδέα ἔχετε λοιπὸν γιὰ μένα ; Τόσο κακὸ μὲ φανταζόσαστε ;

Ἐγὼ δὲν ξεχώρισα ποτὲ τὰ Ἑλληνόπουλα. Τὸ ἴδιο σὰς ἀγαπῶ καὶ σὰς θαυμάζω ὅλους. Καὶ τοὺς Ταρζανικοὺς καὶ τοὺς Γκαορικοὺς.

Θερμὰ σὰς παρακαλῶ : Μὴ μοῦ ξαναγράψει κανένας ἄλλος τέτοιες ἀνοησίες. Πολὺ μὲ στεναχωροῦν.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς πῶ. Τὸν λόγον ἔχει τῶρα ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Τὴν ἄλλη Τρίτη θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Ὁ κ. ΝΙΚΟΣ

ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ

Κυνηγὸς ἀγρίων Κονίκλων. Γόνης φιδιῶν καὶ γυναικῶν.

Προστάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων, καὶ

ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ

Ο Λ Ε !

Ἀγαπητά μου μικρόβια,
Γιὰ χαρὰ ντάν !

Μεγάλῃ εὐκοιλιότητᾳ εἶχε σήμερα ἡ πέννα τοῦ κῆρ Νικολάκη μας ! Σαράντα κόλλες ἔγραψε γιὰ νὰ μᾶς πεῖ τὰ ἴδια φούμαρα καὶ τὶς μπαρουφές του !

Στὸ στομάχι μοῦ κάθεται αὐτός

ὁ ἄνθρωπος. Ἀδύνατο νὰ τὸν χονέψω !

Ἔτσι μοῦρχεται νὰ τὸν σχολάσω. Νὰ γράψω τοῦ λόγου μου τὶς τευχάρες ! Νὰ σπάτε πλάξ ἀγρίως. Ἀμέεε !

Τὸ λοιπὸν, πιστοιῖκοι ! Μὴ ξεχνάτε τὶς ὀμάδες μας «Φ.Ο.Π.»

Ἐμεῖς οἱ Ποκοπικικοὶ θὰ τοὺς
φᾶμε ὅλους ! Γκαουρικούς καὶ
Ταρζανικούς.

Ζήτην ἡ **Ταξιαρχάρα τῶν Ἰπ-
ποτῶν** τῆς **Σκουριασμένης χα-
τζάρας** ! Ζήτην Ἐγὼ ! Ζήτην τοῦ
λόγου μου ! Ζήτην τῆς Ἀφεντιᾶς
μου !

Μερικοὶ ἀπὸ σᾶς στέλνετε ρα-
δατάκια στὴ Χουχού. Τό ὅποιον
πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερφέ μου !
"Ἄν ἐπαναλήψετε τὸ τοιοῦτον, θὰ

πέσει στράξ πολυβολική. Ἀκο-
λούθως θὰ σᾶς σφίξω τρεῖς βολὰς
τὴν ἡμέρα. Πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

Τό ὅποιον λοιπὸν ὅστις ἡγάπη-
τὸ «Καλαμαροχτάποδο» νὰ κόψει
τὸ σῆκρο του. Καθότι θαρῶ ἁ-
σχημα ! Ἀντιλαβοῦ μάγκες ;

Ἀλεδρουάρ γιὰ τὴν ἐπόμενην
τευχάρα.

Γειά σας . . . ἔχνη ἐλάχιστα.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΣ

Γράμματα πού λάβαμε μέχρι 21·10·51

Στὰ παρακάτω ὀνόματα συμ-
περιλαμβάνονται καὶ ὅλοι ἐκεῖ-
νοι πού οἱ ἀπαντήσεις τους στοῖ
Διαγωνισμῷ ἐνεκρίθησαν καὶ θὰ
λάβουν μέρος στὴ διανομὴ τῶν
βραβείων. Ὅσοι δὲν ἴδουν τὰ
ὀνόματά τους, αὐτὸ σημαίνει
πὺς οἱ ἀπαντήσεις τους στοῖ δια-
γωνισμῷ δὲν ἐνεκρίθησαν. Πρέ-
πει νὰ στείλουν ἄλλες.

Θ. Παυλόπουλος, Μαδύτου 32
Περιστέρη, ἀρχηγὸς Ταρζανικών.
Ὁδ. Παυλίδης, Ἀραχώβης 46
Ἐξάρχεια, ἀρχηγὸς Γκαουρικῶν.
Γ. Δ. Δάϊος, Τριπόλεως 10,
Ὑμητός. **Σ. Κ. Θωμόπουλος**,
Ἀραχώβης 52, Ἐξάρχεια. **Γ. Ν.
Παπαναστασίον**, Ἀποστόλη 26,
Χαλκίς. **Μ. Κηγιάφας**, Φιλα-
δελφείας 7, Ταμπούρια. **Α. Κρου-
στάλης**, Παλούκια Σαλαμίνας,
ἀρχηγὸς Γκαουρικῶν. **Γ. Μαρου-
λιανάνης**, Τέω 14 Φυλ. Συγ-
γραφοῦ. **Β. Νταλάσης**, Βασ. Σο-
φίας 61. ἀρχηγὸς Γκαουρικῶν.
Χ. Στοατηγὸς Παλ. Πολύγω-
νον 254. **Μαρία Β Τσιάρα**,
Παρρασίον 8 Κομοτινή. **Σταν-
ροπιεργάκος**, Γύθειον. **Κ. Ι.**

Ἀποστολάκης, Σμύρνης 31, Αἰ-
γάλεω. **Γ. Ντούκας**, ὁδὸς 116.
ἀρ. 7, Ἄγιοι Ἀνάργυροι, Βό-
λος. **Ι. Μ. Πετρετάκης**, Αἶαν-
τος 8, Γούβα. **Ν. Καραῖος**, ἀρ-
χηγὸς Ταρζανικών, Σκαλίδου 36,
Ν. Ψυχικό. **Α. Ἀματζίδης**, Π.
Ράλλη 164, Νίκαια. **Ι. Μ. Μαν-
ερίδης**, Ν. Ἐλβετίας 51, Ν. Ἐλ-
βετία· Βύρων. **Γ. Χ. Θεοδοσιά-
δης**, Πάροδος Ἀγίου Φανουρίου
215, Ἀμερικάνικα, Πειραιεύς.
Χ. Κα πᾶτος, Ἀκορινάτου 56.
Μ. Β. Καρανυριάκος, Θηβῶν
126, Παλαιὰ Κοκκινιά. **Ν. Σ.
Δημητσάνης**, Μ. Ἀσίας 59, Βύ-
ρων. **Π. Ζουμπουρίδης**, ἀρχη-
γὸς Γκαουρικῶν, Ἀσυρμάτου 22.
(Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν κακο-
γραμμένα. Νὰ μᾶς τὰ ξαναστεί-
λει). **Ν. Χασιώτης**, Ἡλία Ζερ-
βοῦ 10. **Τ. Φωτόπουλος**, Λεβι-
δίου 13, Κολωνός. **Π. Μιχαλι-
τσῆς**, Ναυαρχ Νικοδήμου 18α.
Κ. Σταμέλος, Ἀστρους 46. (Τὰ
δῶρα τοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ τὰ
μοιράσει μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς
ἀρχηγοὺς τῶν ὁμάδων Γκαουρι-
κῶν καὶ Ταρζανικῶν. Θέλετε με-

γαλύτερη ασφάλεια ἀπ' αὐτή;) **Γ. Ρουμπέσης**, Ἀριστοτέλους 60, Χαλάνδριον. (Διάβασε τὴ στήλη τοῦ κ. Νίκου), **Δ. Ραγρούσης**, Ἐπιταφίου 9, Ἀγ. Ἀνάργυροι. **Α. Γ. Δαμνᾶτος**, Κρεούσης 1; (Τὸ γράμμα σου ὑπέροχο. Ἡ διεύθυνσί σου κακογραμμένη. Στείλτη μας πάλι. **Η. Καρανταλής**, ἀρχηγὸς Ταρζανικῶν, Θεσσαλονίκης 40, Ταμπουρία. **Γ. Σταυρόπουλος**, ἀρχηγὸς, Ταρζανικῶν, Ἀστυματόου 30, Ἄνω Πετράλωνα. **Σ. Ν. Λίτσας**, Βουλγαρῆ 13 Πειραιεύς. **Φ. Παππᾶς**, (Πολὺ καλὸ τὸ γράμμα σου. Ἐνεκρίθη. Ἀλλὰ εἶναι ἀπάνταστα κακογραμμένο. Ὅτε τὴ διεύθυνσή σου δὲν μπορούμε νὰ βγάλουμε. Καὶ ἂν ἀκόμα κερδίσαις ἓνα ἀπ' τὰ βραβεῖα, ἀφοῦ δὲν ξέρουμε τὴ διεύθυνσή σου, δὲν θὰ τὸ λάβεις ποτέ.) **Π. Μπενετᾶτος**, Πέραμα Ἀττικῆς. **Κ. Παύλου**, Κυψέλης 93. **Δ. Γ. Καραῆς** Τσακάλωφ 2, Κατσιπόδι. **Κ. Παπαλιόλιος**, Ξενοφώντος 15α. **Μ. Π. Κοιλαρᾶς**, Ἡρακλειδῶν 53, Θυσεῖον. (Θὰ δημοσιεύσουμε τίς φωτογραφίες ὅλων τῶν καλῶν μας φίλων πού φροντίζουν γιὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ».) **Σ. Ρογνάκος**, Χορροβίτου 48, Πρόεδρος Γκαουρικῶν. **Κ. Σαλασιδής**, 25 Μαρ-

τίου ἀρ. 43, Δραπετσῶνα. **Α. Β. Ἰωαννίδης**, Ἀρτέμιδος 16, Νίκαια. **Αλ. Πατιτάκης**, Αἵμου 22, Βοτανικός, ἀρχηγὸς Γκαουρικῶν. **Γ. Π. Τζανᾶκος**, Γύθειον. (Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια.) **Γ. Ὁρέσκος**, Βασ. Γεωργίου 13, Γιαννιτσά. **Γ. Παπαηλίας**, Μέγαρο Ἀττικῆς, **Α. Δ. Χαρατσόπουλος**, Ἀριστοτέλους 45. **Κ. Θεοδοσιάδης**, Ἀγίου Φανουρίου 215, Ἀμερικάνικα. Πειραιεύς. **Κ. Σιαμίδης**, Κερασούντος 42, Ν. Ἰωνία. **Ν. Τσοῦλος**, Πειραιεύς 193, ἀρχηγὸς Ταρζανικῶν. **Κούλης Κοιλᾶκος**, ἀρχηγὸς Ταρζανικῶν, Γηροκομεῖον Κορυδαλλοῦ 26 Πειραιεύς. (Περιμένουμε τὰ ὀνόματα τῆς ὁμάδος σας. Ὁ κ. Ν. Ρούτσος θέλει νὰ σᾶς γνωρίσει.) **Α' Δ. Ρίτσος**, Λαγκαδάκι Γύθειον. **Σ. Πολίτης**, Μεγ. Ἀλεξάνδρου 10, Κορυδαλλὸς Πειραιεύς, ἀρχηγὸς Ταρζανικῶν. **Α. Φ. Θεοδορόπουλος**, Σταυροπούλου 4. **Ν. Νομικός**, Ζάππα 8, Ταμπουρία. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς παραπάνω ἔστειλαν γράμματα στὸ διαγωνισμό, ἐνεκρίθησαν καὶ θὰ λάβουν μέρος στὴ διανομὴ τῶν βραβείων.

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν Ὁμάδων Φ.Ο.Γ. καὶ Φ.Ο.Τ.

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ :

Τυπογραφεῖον ΚΑΪΤΑΤΖΗ

ΟΔΟΣ ΑΝΑΣΤΑΓΟΡΑ 20 (Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)

Ο ΓΟΗΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000